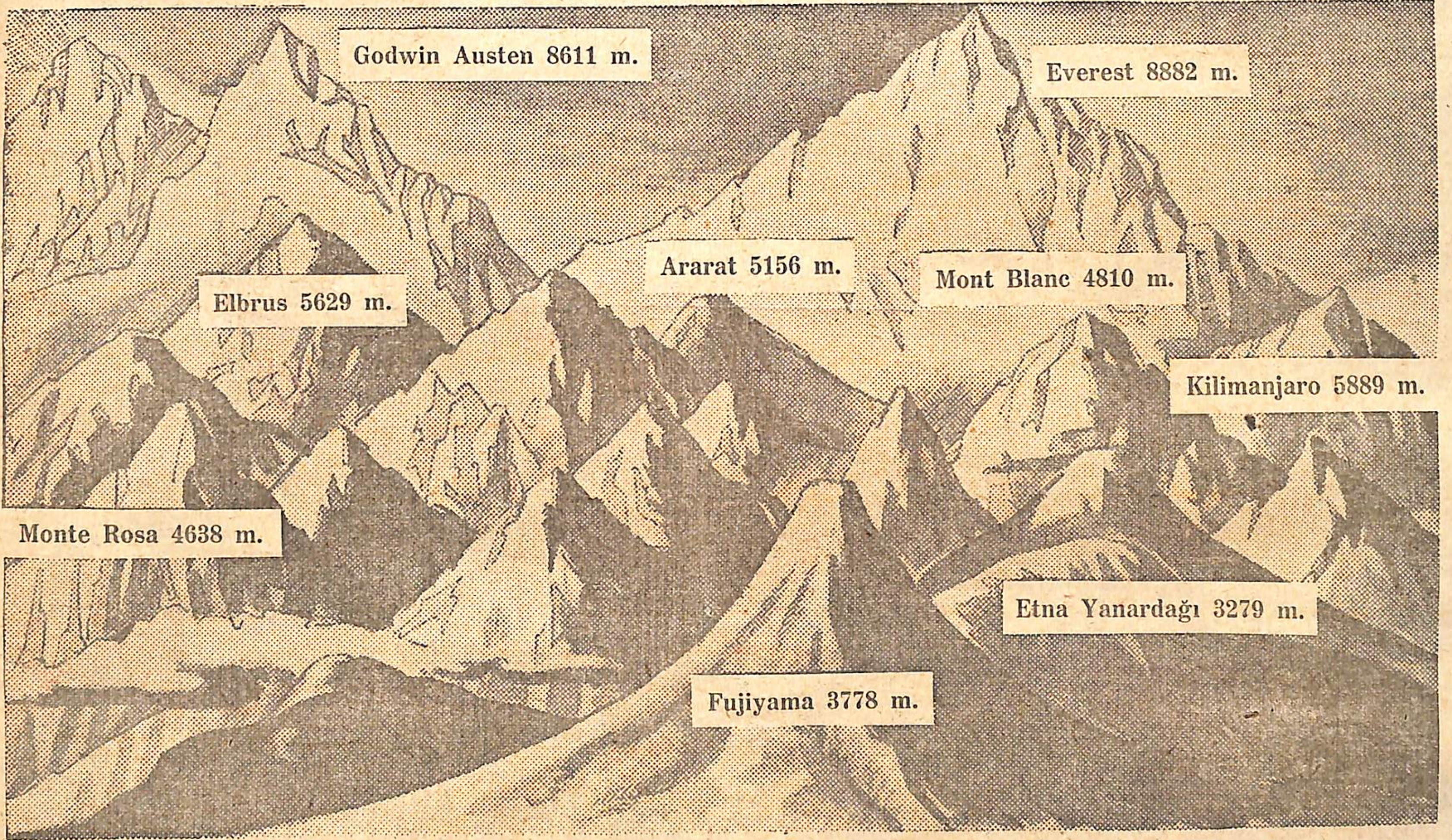

Akbaba
27
MAYIS
1960
BÜLENT SEREN

EN YÜKSEK*

* İrtifaı 8882 metre olan, Himalayalardaki Everest Tepesi, dünyanın en yüksek yeridir.

* TÜRKİYE İŞ BANKASI, TASARRUF SAHİPLERİNE

EN YÜKSEK

İKRAMİYE PLÂNINI TAKDİM EDEN BANKADIR

9 Milyon lira tutarındaki 1961 ikramiye plânının 7 Milyonu henüz talihlilerini bekliyor. Tasarruflarınızı İŞ Bankasında toplıyarak senenin bu en zengin ikramiye plânından istifade ediniz...

Ayrıca % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

1961 de

9 MİLYON

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel, hesabınızın bulunduğu şubeden öğrenebilirsiniz.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 708

Akbaba

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

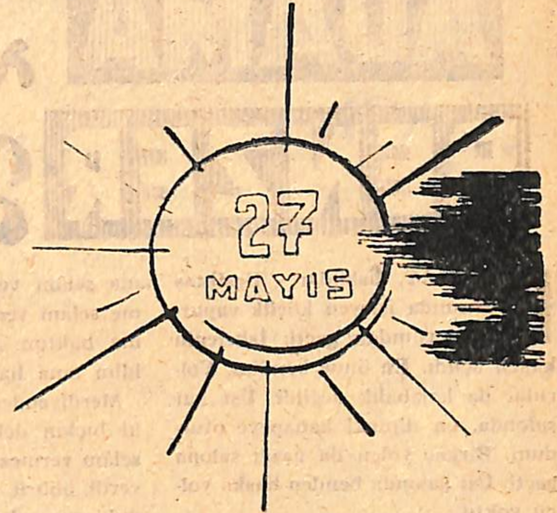
Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10 Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.
Sayı : 480 — Yıl : 38
Cilt : 19
25 Mayıs 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

YAZISIZ!

27 MAYIS

BUNUN adı sadece 27 Mayıstır. Ne ihtilâl diyebiliriz, ne hafifleterek inkılâp.

Tarihleri açınız: Eski ihtilâllerin her sayfasından kan damlar!.. Son yılların olayları da böyle: İşte Suriye, işte Irak, işte Çin, işte Kore, işte, işte, işte!

O kadar uzağa, o kadar eskiye gitmek niçin?.. Şu İttihatçıların Babıâli baskını bile kansız olmamıştır.

Ama bizim 27 Mayısımızın süngüsü ucunda, yalnız bir sabah yıldızı parladı.

İhtilâlin kanı olur, ateşi olur, cellâdı olur. Bizim ihtilâlimizinse yalnız, sesini her gece radyolarımızdan dinlediğimiz, açık oturumlu «Yüksek Adalet Divanı» var.

28 Mayıs sabahı, gazetelerde, diller korkudan tutularak, bir bildiri okuyabilirdik:

İhtilâl mahkemesinin sayısız sehpalarında sallandırılanların adlarını sıralayan kanlı bir bildiri!

Ne olurdu dersiniz?.. Hiç!... İhtilâl bu! Suçluları yakalamış, yargılamış, asmış!

Ama bizim 27 Mayısımız, ihtilâl metodlarının hiçbirini benimsemedi. Bir yıldır, belki de halk psikolojisine aykırı bir hak ve adalet titizliğiyle kılı kırk yararak dâvalar inceleniyor: Vicdanlarda en ufak, en gizli bir şüphe ürpertisi bırakmamak için.

27 Mayıs, işe, cellâtlarla değil, Üniversite hocalariyle elele başladı: Her adımına ilmin altın meşalesini tutarak... İhtilâlin böylesi görülmemiştir.

O günden bugüne bir yıl geçti. Millî Birlik, Türk milleti önünde verdiği söze, ettiği yemine sımsıkı bağlı kaldı: Kendinden bir parçayı, on dört silâh arkadaşını, on dört ülkü arkadaşını koparıp atmak bahasına! İhtilâlin böylesi de görülmemiştir.

Şimdi, politikacılarımıza düşen tek vazife var: 27 Mayısa lâyık olmak.

Leşi serilen demirkıratın, dün Bursa'da, bugün Burdur'da, yarın bilmem nerede kuyruk titretişi, hiç bir önem taşımaz... On yıl, sorgusuz bir buyurma idaresi içinde keyif sürenler bu kadarcık da mı debelenmesinler?..

Asıl ayıp olan, asıl ayıp ötesi, suç ötesi olan nedir, bilir misiniz?.. Yassıada'yı göremiyecek kadar bulanık bakışlı yarım körlerin, partiler kurup oy yağmacılığına çıkışları!

27 Mayısın yıldönümünde, hâlâ 27 Mayısı anlamıyanlara oy mu?.. Oy babam oooooy!..

27 Mayıs, bir ihtilâlin başlangıcı değil, bir ihtilâlin sonucudur: 28 Nisan bir ihtilâldi, süngüsiyle, kurşuniyle, kaniyle... Onu, şehitler vererek Üniversitemiz yaptı, Atatürk'ün Cumhuriyeti emanet ettiği, «Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur» dediği gençlik!

27 Mayıs, 28 Nisan ihtilâlinin zaferidir. Türk Silâhlı Kuvvetleri, o gün, şahlanan millî iradeyi yerine getirdiler.

Bu iki mutlu günün bütün adsız kahramanlarını, Millî Birlik Komitesinin tarih olmuş kişiliğinde selâmlarız.

YUSUF ZİYA ORTAÇ

Gümüşpala — Haniya, kurbancıııı!...

ADAM ADAMA BENZER

aziz nesin

BU OLAY, Üsküdar - Beşiktaş arasında işleyen küçük vapurda başımdan geçti. İskelenin kapısı açıldı. En önde bendim. Yolcular da kalabalık değildi. Üst kat salonda, en dipteki kanapeye oturdum. Birkaç yolcu da aşağı salona geçti. Üst salonda benden başka yolcu yoktu.

Tarifeye göre vapur iskelede on beş dakika bekledikten sonra kalkacaktı. Tek - tük yolcular gelmekteydi.

Benim olduğum salona bir yarbay geldi. Topuklarını birbirine vurarak selâm verdi. Selâmdan sonra, geçti, arkası bana dönük olarak bir kanapeye oturdu. Yarbayın selâm vermesine şaşırdım.

Arkam vapurun duvarı... Yine de başka biri var mı diye dönüp baktım. Salonda benden başkası yok... Herhalde yarbay beni birisine benzetmiş olacaktı.

Bu düşünceler içindeyken, genç, güzel bir hanım merdivenlerden çıktı. Beni görünce gülümseyerek başiyle selâm verdi. O da kanapelerden birine, pencere yanına, benim karşıma oturdu. Kadın gözümün içine baka baka bana selâm vermişti. Ben şaşkınlıktan gülümseyemedim bile; bana selâm verdiğini bile bile, kime selâm veriyor diye sağuma soluma baktım. Kadını tanıyor olmalı idim ama hatırlıyamamıştım.

Merdivenden kılıkları kopukça iki bıçkın delikanlı çıktı. Onlar da selâm vermez mi? Biri eli ile selâm verdi, öbürü, merhaba, dedi. Kim oldukların çıkaramıyorum ki ben de onlara selâm vereyim... Ya onlar beni birine benzetmiş olacaklardı, ya da ben onları tanıyordum da dalgınlığımdan hatırlıyamıyordum. Acaba bunlar kimlerdi de hatırlıyamadım diye düşünüp dururken, yaşlı başlı, kelli felli bir adam geldi, şapkasını çıkarıp yarı beline kadar eğilerek selâm verdi. Selâm veren adama asık suratla bakmak da ayıp oluyor.

Yaşlı bir efendi daha selâm verince, şaşkınlığım büsbütün arttı. Vapura giren her yolcu beni tanımıyordu ya... Hepsi de beni birisine benzetmiş olamazlardı. Yoksa iskelede duran bir arkadaş vapura her giren yolcuya, bana selâm vermesini söyliyerek, benimle alay mı ediyordu? Her yolcu da benimle alaya yanaşmış olamazdı. Salona giren yolcuların beni selâmlamalarını görmemek için başımı pencereye çevirip denizi seyre daldım. Ama bir türlü içinden çıkamadığım bu meseleyi düşünüp duruyordum. Düşüne düşüne bulur gibi de oldum. Hani biz de yani şu memlekete az hizmet etmedik!... İki seçim döneminde de bağımsız olarak milletvekilliğine adaylığımı koymuştum. Hoş seçilemedim ama, seçim kampanyası sırasında memleketi kalkındıracak çok esaslı nutuklar çekmiştim. Meydanları dolduran halka nutuklar çekerken çok alkışlanmıştım. Selâm verenler, beni herhalde o zamandan tanıyorlardı. O kadar kalabalığın içinden insanları benim teker teker tanımama imkân yoktu.

Arasıra «Şu memlekette hiçbir şey olmaz!» diye karamsarlığa düştüğüm olurdu. Oysa ne kadar yanılmışım. Memlekete yapılan hiçbir iyilik unutulmuyor. Hiçbir söz boşuna gitmiyor. Seçim nutuklarımı dinlemiş olanlar, aradan bunca zaman geçtiği halde, beni unutmamışlardı, saygı ile selâm veriyorlardı.

Salona giren uzun boylu bir yolcu ile gözgöze geldik. Adam selâm verdi. Elbette selâm verecek... Ne demek? Biz bu memleket için bu kadar çalışalım, uğraşalım, didinelim de, halkımız bize bir selâmı bile çok mu görecek?... Ben de ona selâm verdim.

Artık gözüm merdivenlerdeydi... Üç genç kız geldi, öğrenci olmalı idiler. Kızlar selâm vermeyince çok canım sıkıldı. Bu gençler hiç değer bilmiyorlar, gençlikte iş yok!... Yazık bu memlekete... Gençler böyle mi olmalı?...

Şişman, orta yaşlı bir adam geldi. O da selâm vermedi. Belki görmemiştir diye hızlı hızlı öksürdüm. Alam yüzüme baktı ama selâm vermedi... Yazık, çok yazık!... Bir memleket, değer bildikçe yükselir.

Bir yolcu geldi, selâm verip yanıma oturdu. Aferin, işte adam dediğin böyle olur.

Ondan sonra gelen yolcuların kimisi selâm veriyor, kimisi selâm vermiyordu.

Selâm vermiyenlere, kollarından tutup, içimden:

— Efendi, neye selâm vermedin? Ayıp değil mi? diye sormak geliyordu.

Bunu; burnu büyük bir adam olduğuma yormayın... Hayır, katiyen!.. Şahsıma selâm verip vermemeleri hiç önemli değil, ama memlekete hizmeti olan insanları unutursak, bu milletin sonu nereye varır? İşte mesele bu!... Yoksa ben şahsım için hiçbir şey istemiyorum.

Selâm vermiyenlere, memleket hesabına, iyiden iyiye kızmağa başladım. Selâm verenlere, gülümseyerek ben de selâm veriyordum.

Vapur kalktı. Selâm verip yanıma oturan adam:

— Beyefendi, yine Toprak Ofis'te misiniz? diye sordu.

Ne cevap vereceğimi şaşırdım. Ben hiçbir zaman Toprak Ofis'te bulunmadım. Toprak Ofis nedir, neredir, ne iş yapar, onu bile bilmem. Demek bu adam, beni Toprak Ofis'te çalışan birine benzetmişti. Cevap yerine, her türlü mânaya çekilecek gibi gülümsedim.

Adam:

— Eksik olmayın Mahmut bey, ben sizin çok iyiliğinizi gördüm... dedi.

Hiç bozuntuya vermedim:

— Estağfurullah... Ne olacak...

Adam konuşmayı ilerletmesin diye gazeteyi açıp daldım. Adam da sıkıldığımı anladı mı nedir, yanımdan kalktı.

Selâm veren yolculardan iki delikanlı yanıma geldiler:

— Merhaba Salim abi!..

Allah Allah... Bu nasıl şey, Salim ağabey de nerden çıktı? İster istemez:

— Merhaba... dedim.

— Salim abi, artık maçlarda görünmüyorsun... Hey gidi hey, ne oynardık be Salim ağabey...

— Ehhh... Gençlik, oynardık bir zamanlar...

— Hiç unutmam,Avusturya takımı gelmişti. Hatırlar mısın o maçı ağabey...

Hayatımda ayağımı topa dokundurmuş, hiç bir kere maç seyretmiş adam değilimdir. Ama ne yapayım?..

Gümüşpala'nın kurbanı!

«Ben Salim malim değilim!» denmez ki...

— Hatırlamaz olur muyum hiç? dedim.

— Avazım çıktığı kadar «Yaşa Zehir Salim!» diye açık tribünden bağırmaktan sesim kısılmıştı. Nasıl kıvırdın kıvırdın, kıvırdın da tâ santradan çalımlıya çalımlıya zınk diye topu soktun içeri? Ha, nasıl? Anlatsana Salim abi...

— Valla... O zaman... Evet santradan kaptım topu... Çalımlıya çalımlıya... Kıvıra kıvıra... Hey gidi hey... Çocuklar, hatırladıkça gözlerim yaşarıyor. Bırakın allahaşkınıza...

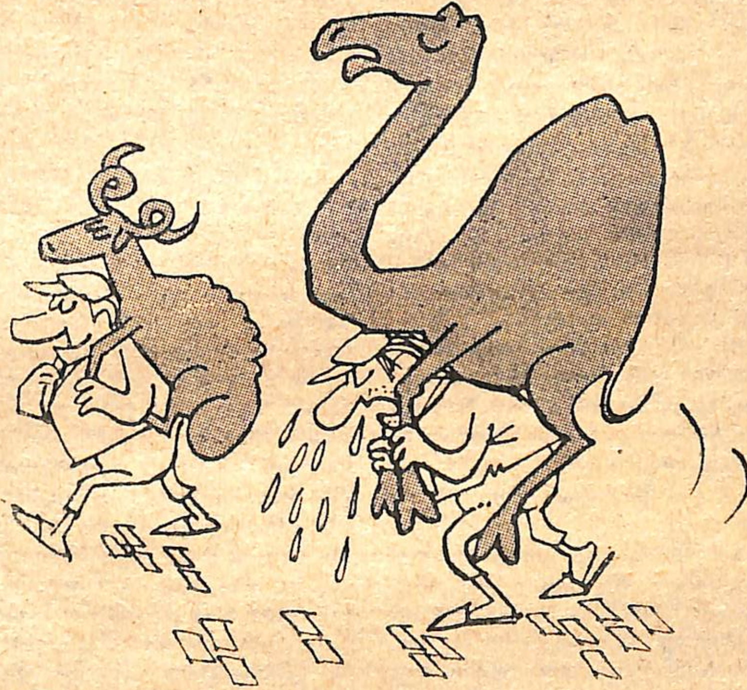
Sanki çok üzülmüşüm gibi yanlarından kalktım. Selâm veren yarbay da yerinden kalkmıştı. Merdiven başında karşılaştık. Yarbay saygı ile:

— Nasılsınız generalim? dedi.

— Teşekkür ederim.

— Ne zaman emekliye ayrıldınız?

— Eh... Var şöyle böyle... Epi...

YAZISIZ !

Zaman söylesem, belki de benim general olmadığımı anlar. Şimdi yarbaya:

— Benzettiniz efendim, ben general meneral değilim. Askerlikte onbaşı idim!... desem, adam mahçup olacak; bir kere beni general sanıp selâm vermiş.

— Generalim, beni hatırlamadınız galiba...

— Aaa... Hiç hatırlamaz olur muyum? Hatırladım. Yalnız adınızı birden hatırlıyamadım. Ehhh... Yaşlandık artık, hafızam zayıflıyor gittikçe...

— Adım Muzaffer... Sizin yanınızda yüzbaşı olarak...

— Evet, evet... Tamam...

Yarbayın elini sıkıp ayrıldım. Vapurun iskelesinde, vapura girerken selâm veren kelli felli adam:

— Hürmetler ederim Baha bey, dedi.

— Bilmukabele efendim...

— Nasılsınız?

— Eksik olmayın efendim, sizi sormalı.

— Yine Altınbakkal'da mı oturuyorsunuz?

— Evet...

— Müsaadenizle efendim.

— Güle güle hanımefendi...

Bir vapur yolculuğunda bu kadar yanlışlığın üst üste geldiğini kime anlatsam, inanmaz. Onun için ben de anlatmıyorum, yazıyorum. Ama yanlışlık bu kadarla kalmadı.

— Murat beyefendi...

— Buyrun efendim...

— Efendim, ne zamandır sizi görmek isterdim, kısmet bugünmüş... Ben sizin hayranlarınızdan...

— Estağfurullah...

— Geçende bir filminizi gördüm. Hiçbir filminizi kaçırmayız ya...

Ona da:

— Müsaadenizle... deyip, dolmuşa atladım.

Çok canım sıkılmıştı. Beni ben olarak bu memlekette hiç mi tanıyan tek kişi yoktu?... Dolmuşta yanımda oturan:

— Merhaba Hasan bey... demez mi?

— Hamdolsun, duacıyız. Yine Yedinci Asliye Ceza Mahkemesi Reisi misiniz?

Ne evet, ne hayır, hem evet, hem hayır anlamına gelecek gibi sırıttım.

— Sayenizde ağır bir iftiradan kurtulmuştum!

— Estağfurullah... Neden sayemde olsun? Adalet yerini buldu!

Vapur iskeleye yanaşmıştı. İlk çıkan ben oldum. Bileti verip yürüdüm. Arkamdan bir kadın seslendi:

— Şükrü beyefendi...

Vapurda selâm veren güzel kadındı.

— Buyrun hanımefendi...

— Pakize hanımefendi nasıllar?..

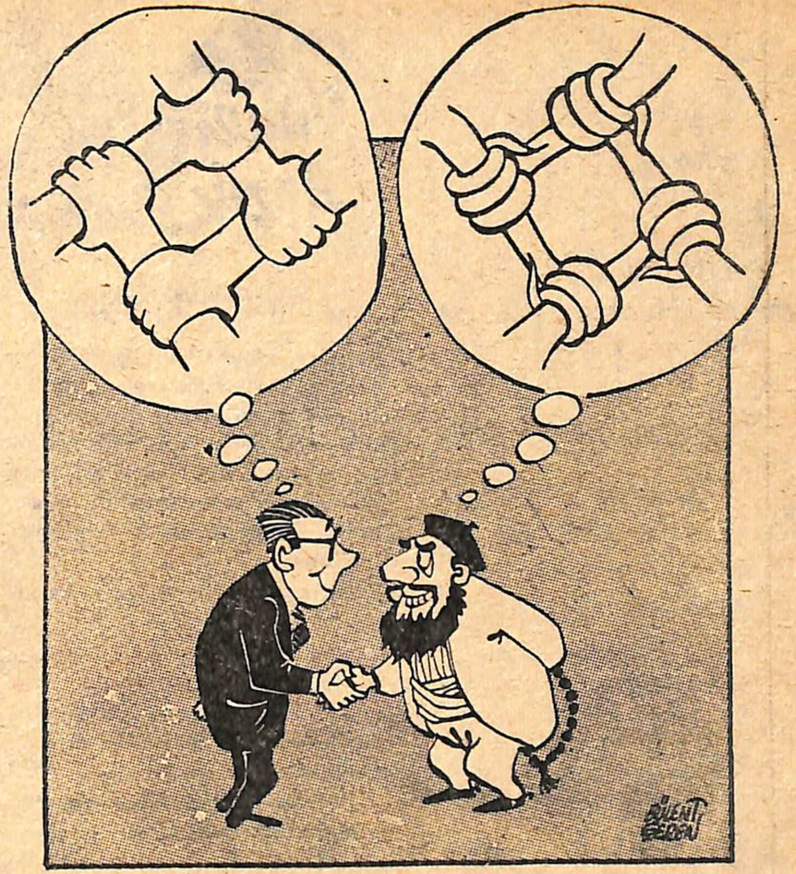
Bugün bütün yanlışlıklar, terslikler beni mi bulmuştu?

— Teşekkür ederim efendim, iyidir.

— Ur ameliyatı olacaktı, oldu mu?

— Oldu. Şükür atlattı...

— Oh oh...

Bayramlaşma!

Hele şükür, beni kendi adımla çağıran, tanıyan bir kişi çıkmıştı. Adamın yüzüne baktım, birden bozuldum. Bu adamdan çok eskiden iki yüz lira borç almıştım, ama borcumu bir türlü ödemeye kısmet olmamıştı. Adama döndüm:

— Affedersiniz, birisine benzettiniz galiba...

— Amma yaptın, Hasan bey...

— Aman efendim, benim adım Hasan değil...

— Yahu, nasıl olur?...

— Adam adama benzer efendim.

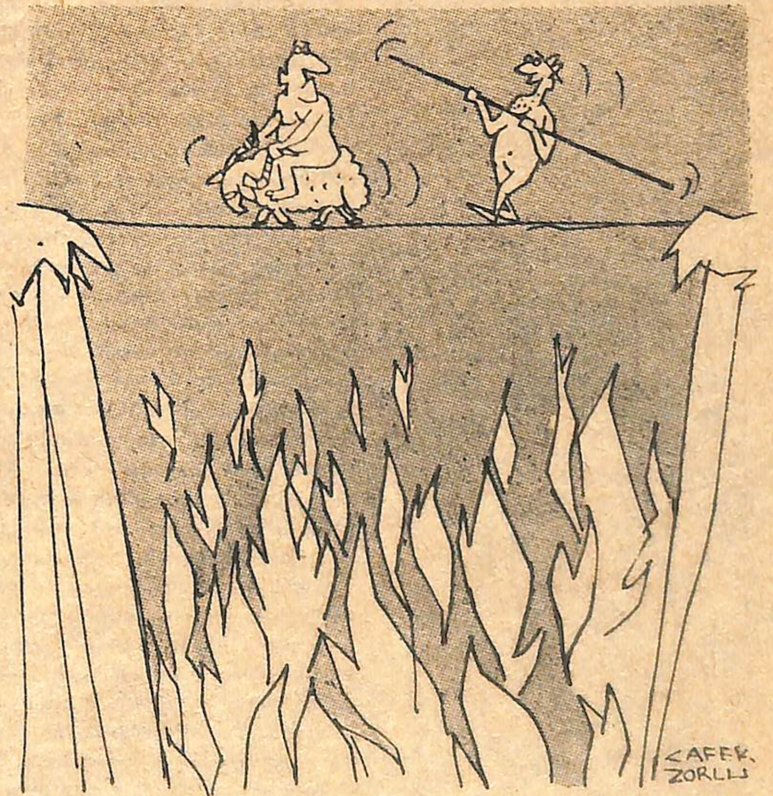
— E, benzemek de bu kadar olur!..

Dolmuştan indim. Adamın yanındakine söylediğini duydum:

— Bu herif Hasan olmasına Hasan ya... Bu numara tam ona göre. Yuttum sanmasın!..

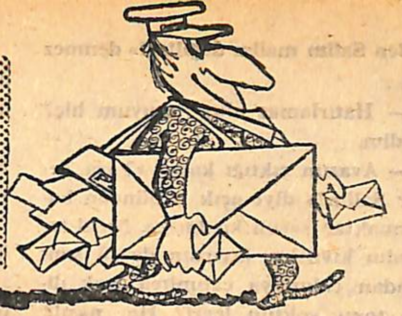
O gün, beni çok kişi başka birine benzetmiş, yalnız bir kişi tanımıştı, onu da ben tanımamıştım!

AZİZ NESİN

— Ne yapayım, sağlığımda kurban kesmedim!...

Nimet Arzık — Ankara Mektubu

¡Hepsi kızıl saçlı!

Hikâye bilindik bir hikâyedir. Bir turist trenle bir istasyona varır bir yabancı ülkede. Hava yağmurludur. İstasyonda yalnız kızıl saçlı bir kadın beklemektedir. Turist oracıktan bir kart atar yakınlarına: «Bu memleketin bütün kadınları kızıl saçlıdır» diye...

Adamcağızın dünyacığı o kadar çıkmış...

Geçen gün epey «makam» sahibi bir hariciyeli yakınım şunu söylüyordu: «Bu hariciyeyle amma da uğraşırlar. Eline kalemi alan hariciyeyi kötüler...»

«Bu memleketin bütün kadınları kızıl saçlıdır» kabilinden bir dünya görüşü bu... Kendi haklarında iki satır yazıcığı kaçırmadıklarından başkası hakkında tonlarla yazı yazıldığının farkına bile varmazlar. Sekter bir zihniyettir bu!... Aman hazret, insaf, en az yazı, gene sizin hakkınızda yazılır. Vekilleri alırız, yerden yere vururuz, liderlerin tutulacak tarafını bırakmayız, «gık» diyecek olurlarsa, «vaay, gık dedin, basın hürriyetini tanımıyorsun» diye çatarız... Sizlere basının yüklendiğini daha görmedik: Keşke biraz biraz yüklense... Yalnız son zamanlarda bu «emekliye ayrılma» meselesi çıktı. Birkaç elçi, birkaç memur merkeze alındı da, bazı hafif hafif, iz bırakmıyacak kadar hafif yazılar çıktı...

O yazılarda ne deniyor?... Bir müsteşarın döviz kaçakçılığı yaptığından bahsediliyor. Yapmamış mı?... Bir büyük elçinin temsil vazifesini iyi yapmadığı söyleniyor... Eee?...

Bunu demişken, şu temsil vazifesini biraz kurcalıyalım. Benim tanıdıklarımın çoğu, temsili şöyle anlıyor: Şampanya patlatmak, karısına bir buçuk maaşı değerinde büyük moda evlerinden elbiseler almak, hiç işe yaramıyan kontes dö bilmem neyi yemeğe dâvet etmek ve gerçekten dostluk kurulması gereken değerli, nüfuzlu, prestijli ve fakat gösterişsiz insanlara selâmı sabahı esirgemek, yeme içme nevalesini —Neydi o büyük Avrupa yiyecek mağazasının ismi? Nöyman mı ne?— Ordan kuşun kanadıyla getirtmek!..

Model olarak bir büyük elçi gönderirlerdi, «temsil etmesini biliyor» diye şişine şişine. Onun yaptığı buydu... Ben daha bir memleketin özünü temsil edenlerle, dostluk, senelerin yıpratamıyacağı dostluk bağları kurmuş, gittiği memleketin hariciyesinde hayranlık uyandırmış, o memleketin büyük sanatkârlarını, yazarlarını dâvetlileri arasına katmış elçi görmedim, diyebilirim. Çok mu elçi gördün derseler, hemen: Cooook derim. Gırtlağıma kadar!... Evet bir zamanlar Paris Büyükelçiliğine Andre Maurois adım atmıştır, ve yedi devlet reisinin göreceği itibar kadar itibar görmüştür... Andre Maurois kadın mecmualarında da yazı yazar, ve mondanite meraklısıdır. Neden başka bir Andre (Andre Malraux) elçiliğin müdavimlerinden değildi? Neden Türkiye'ye birkaç kere gelen ve dünyanın en büyük gazetecilerinden France-Soir'in sahibi Pierre Lazareff uğramaz?... Neden Mimar Le Corbusier, tek bir kere kapıyı çalmaz... Her memlekette böyledir bu, protokol dışında «münasebet» sizlik, yani münasebet eksikliği!... Efendim onlar kimseye gitmiyor!... İyi ya, kimseye gitmiyeni, ayağına getirtecek kadar şahsiyetinin câzibesi olsun... Zaten politik fonksiyonun kalmamış ki... Temsil fonksiyonunu tam yerine getir... Büyükelçi, adı, şanı büyük işin. Şahsiyette «şanlı» olmak!

Bu çok uzun yazıyı ufak bir hikâyeyle bitireceğim. Hikâye, gerçel. Uzun zamandanberi Amerikanın bir yerinde bir hariciyecinin ağzından şunu duyduk:

«— Çok enteresan adam: 15 milyonluk...»

Amerika'da bu milyon kelimesi çok geçer: «Bir milyon gibi güzel» deyimi bile mevcuttur. Bizim muhterem, Amerika'da bir iki sene kaldıktan sonra tam tamına Amerikan zihniyetini benimsemiştir: Artık herşeyi milyonla ölçmektedir. Bravo!... Bravo!... Birkaç sene daha Amerika'da kalırsa...

«Eline kalemi alan... kötülüyor...» demeyin. Bu kadarını da söylemiyelim mi?...

Neden büyük bir dram değil?

Baudelaire'in bir şiiri vardır. O şiirde de her tekrarlayışımda beni saran iki mısra:

«Sen ki, mahkûma, sehpanın etrafına toplanmış bütün bir halkı»
«Lânetlenmiş kılan o gururlu ve huzurlu bakışı verirsin...»

Suçlu veya zanlı, şahsiyeti büyük ise, öylesine küçültebilir ki karşısındakileri. Öylesine büyütebilir ki dâvasını. Onu mahkûm edenler, ezilmiş büzülmüş önlerine bakarlar...

Döndük dolaştık Yassıada'da karar kıldık... Bir ecnebi dostum bana dedi ki: «Bu asrın en büyük dâvalarından biri, neden böyle söndü? Neden daha fazla ilgi toplamadı, Şimdi bütün otelleriniz muhabirlerle dolu olmalı, hattâ turistler Yassıada'yı merak etmeli...»

Hımm, turist çekecek bir o kaldıysa... Bir de evlilik cüzdanının kaldırılması... Bırakalım şakayı, gerçek hazin...

Neden söndü?... Sönük te ondan... Bir dramın büyük olması için, aktörlerinin büyük olması gerekir. Ondan evvel teknik sebepler de var. Propagandasız, reklâmsız, «gösteri» siz, dünyada ilgi celbedilmez... O yönden hiçbir şey yapılmadı. Ne yapılacağını, ne yapılabileceğini kimse bilmiyordu. Başlangıçta yabancı büyük gazeteler, büyük mecmualar «sinelerini» açtılar, sonra sinelerini kapattılar sımsıkı... Bir kere Türk menşeli bir tek haber alamıyorlardı. Meşhur Anadolu Ajansının verici cihazı yoktu ki dakkası dakkasına, saniyesi saniyesine haber akıtsın yüksek tirajlı gazetelere... 27 Mayıs'ı bile yabancı kaynaklardan «yakalamıştı» büyük gazeteler... Bırakalım teknik sebepleri... Vak'anın kahramanları çok «acıklı» kahramanlar... Yiğitlikten çok uzak «kahramanlar»... Ne psikolojileri, ne tutumları, ne dağınık sözleri, ne âhenksiz sazları kimseyi ilgilendirecek çapta değil. Düşünün bir kere Başol'un karşısına Nuremberg mahkûmları gibi insanlar çıksa, veya daha üstünü. O çapta gene yeter. Düşünün bir Mareşal Keitel gibi: «Ölüm mü? Bir an evvel olsun... 2 milyon oğlum öldü. Ben de onların yanına gitmiş olurum» diye gürliyenler olsa... Gürlemekten vazgeçtik, susanlar olsa, yerinde susanlar olsa... Nasıl ilgi çekmeğe devam etsin Yassıada dâvası... Başlangıcı çekti, neticesi çekecek... Devamı?... Çekemez... Neden çeksin?...

Menderes'in trajedisini yazmak isterdim. Belki yazarım da bir gün: Çıktığı büyük rolün altına yok olan küçük adamın trajedisini!

Ben de amma tuhafım: Hâlâ, kudretli günlerinde gösteremediği büyüklüğü şu perişan günlerinde göstersin istiyorum!...

Galiba tedavi edilmez alıklığımdan!

Vatandaş muamelesi

Belki hikâyedir, belki gerçek. Bilmiyorum... Anlattılar: Bir banka memuru, mevkilice bir şahsı gişenin önünde bekletmezmiş. İşini çabuk görürmüş. Oturturmuş, sigara, kibrit, birtakım ufak teferruat iltifatları edermiş. Bir gün araları bozulmuş...

Memurun tehdidi şu:

«— Sana bundan sonra, vatandaş muamelesi yapacağım!...»

Nasıl?.. Tehdit, esaslı?..

Kasabın kurbanı!

Temas!

Hollandadaydık. KLM'in misafiriydik. KLM'in o zamanki «public relations» bürosu (temas, propaganda, tanıma) ileri gelenlerinden biri tâ İstanbullara kadar gelmiş bizi almıştı.

Biftek yanaklı, boncuk gözlü, belsiz vücutlu, bol iştahlı, boş kahkahalı bir kişiydi bu... Bu kadar «özsüz» kişiye kabul günlerinde bile rastlamamıştım o zamana kadar. O zamandan sonra çok rastladım böylelerine... Temas etmek, dostluk kurmak için dünyanın her tarafında böylelerinin seçildiğini gördüm.... Neden? Bilmem! Belki kendilerini seçtirmek için çok uğraşırlar da ondan...

Bütün bunlar hatırıma şundan geldi. Bizde meselâ, kendini geçici sanan sanmıyan her hükûmet bir takım güçlü güçsüz kurullarla temasa geçmek ister. Aracı olarak bazı kişileri seçer. Ben hep hayretle seyrederim. «En kifayetsizini nasıl şaşmadan bulurlar» diye...

Kendi sahamdan bahsedeyim: Basınla temas denir... Teması kiminle yapacağını, nereden başlıyacağını, nereden bitireceğini bir nebzecik bilmiyen, yaradılışlarında katiyen «alıp verici sıcaklık» olmıyan insanlar ürer ve görevlendirilir.. Ya yazı işleri müdürlerini çağırıp «öğüt geçerler bunlar, ya patronlara ziyafet vermeğe kalkarlar. Sonra basın iki tehdit veya bir mayonezli ıstakozla fethedilmiyor diye dumanlı dumansız yangınlar püskürürler.

«Kiminle» yi bırakın. Temas nedir bir kere?..

Bir zamanlar bir Basın Yayın Umum Müdürü vardı. Yok, «dokunulmaza» dokunmıyacağım... Artık masallarda olduğu gibi «bir varmış bir yokmuş, deve tellâl iken.... (tellâllıktan vazgeçti mi ki deve?..) diye anlatacağımız zamanlardan bahsedeceğim... 3-5 sene evvelinden, «dokunulur» bir Umum Müdürden... Her şeyi yerindeydi o Umum Müdürün, yani diğer Umum Müdürler kadar yerindeydi, şivesi bozukçaydı, bu bozukluk ona bir nevi şirinlik veriyordu. Bir gün bana pür heyecan:

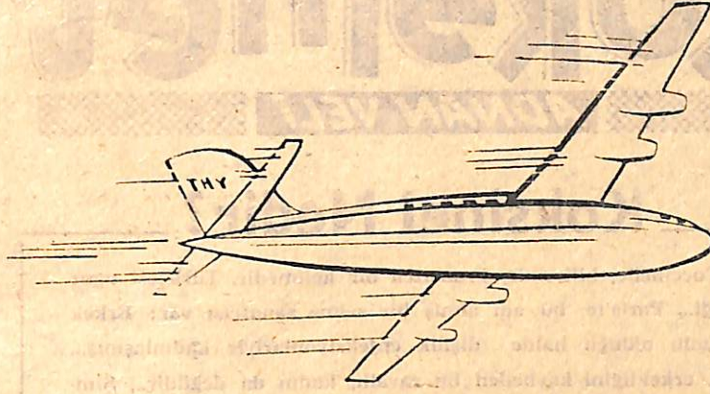
— «Yahu dedi, bu Raymond Cartier ne namussuz herif böyle»... (Raymond Cartier dünyanın en büyük muharrirlerinden biridir).

— «Niye?»

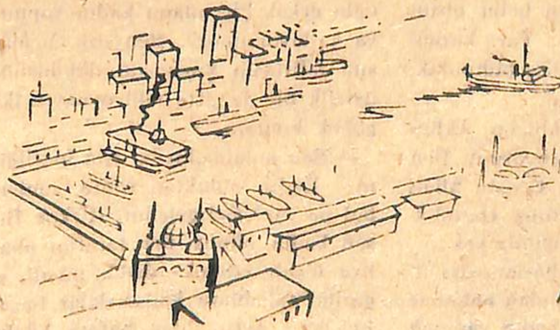
— «Niyesi var mı?.. Ankaraya bir gün geldi... Karpitze götürdük (onun şivesiyle yazıyorum), o kadar yedirdik itzirdik, leyhimize tek satır yazmamış...» Vay namussuz Raymond Cartier vay... Sen bu kadar Karpiçlere git... Piliç kızartmasından dönerine kadar atıştır, üstüne üstlük kalemine tesir etmesin... İşte temas hakkında fikrimiz budur, bu kadardır... Vay kadir bilmez Cartier vay... Geciken, ve geciktiği için daha besli bir kızgınlıkla kızmağa başlıyorum ona... tuuu!..

Nimet ARZIK

Türk Hava Yolları hostesleri birkaç ay içinde evleniyorlar.
(Gazeteler)

YAZISIZ !

Bayan Kenedi!

TANİN'İN birinci sayfasında bir fotoğraf: Elinde gazete, bir küçük hanım... Her gün, her saat, yolda rastladığımız küçük hanımlardan biri... Saçından pabucuna kadar bir özelliği yok. E, neye girmiş gazetenin baş sayfasına?... Ayla Erduran, İdil Biret, Leylâ Gencer gibi bir sanat elçimiz mi?... Değil!... Okulunu birincilikle bitirmiş çalışkan bir kızımız mı?... Değil!... Hostes mi? Manken mi? Tenisçi mi?... Değil, değil, değil...

E, siz bulun öyleyse, bu büyük, bu ciddi, bu saygı değer günlük gazetemizin birinci sayfasına giren bu küçük bayanın ünlülüğü nedir?

Kırk yıl düşünseniz hatırınıza gelmez. Onun için ben söyliyeyim: Bayan Kennedy yok mu?... Hani Amerika Devlet Başkanı Kennedy'nin eşi... İşte bu hanım kız ona benziyormuş! Hem o kadar benziyormuş o kadar benziyormuş ki, sokakta görenler:

— Aa... Kennedy!... Kennedy!...

Dedikçe yürümesini şaşırıyor, ayakları birbirine dolaşıyormuş!

Biz kendisini teselli edelim:

1 — Küçük hanım, övünme... Başkasına benzemek övünülecek şey değildir!

2 — Küçük hanım, üzülme... Benzemiyorsun!

Şimdi, yalnız kendine benzemenin mutluluğu içinde, adımlarını şaşırmadan sokakta rahat rahat yürü güzel kız!

Dilenciler şirketi!

Gazetelerde, kılık düşkünü, surat düşkünü bir kalabalık... Bunlar, dilenciler şirketi yönetim kurulu imiş!

Vay canına, dilencilik iktisadi bir teşekkül oldu demek!... Artık Cemiyetleri var, idare heyetleri var, başkanları var... Nerdeyse, partilerimiz gibi genel merkezleri, ilçe, ocak, bucak binaları bile olacak... Üye yazacaklar, aidat alacaklar... Sonra, belki de kooperatifler kuracaklar, blok apartımanlar yapacaklar, bir araya gelecekler, bir dilenciler sitesi kuracaklar!...

Hele önümüzdeki aylarda bir de seçimlere girmeğe karar verirlerse, Mecliste çoğunluğu kazanmaları işten bile değildir. Düşününüz bir kere, her yolcunun nabzına göre şerbet vermesini, gönlüne göre dua etmesini bilen bu merhamet politikacıları, eğer isterlerse hepimizi sandık başlarına peşlerinden sürüklerler.

E, iktidara dilencilikten gelecekleri için, kırk kuruşa kırk düğüm vuracakları, har vurup harman savurmıyacakları da muhakkak.

Ama diyeceksiniz ki, dilenciden politikacı olur mu?..

Neden olmasın kuzum?... Politikacı dilenciler olduktan sonra, dilenci politikacılar olmuş çok mu?...

koksinel

ADNAN VELİ

Koksinel Nedir?

Coccinelle, bilirsiniz, Fransızca bir kelimedir. Türkçesi uğur böceği... Paris'te, bu adı almış bir sahne sanatçısı var: Erkek doğumlu olduğu halde dişilik enjeksiyonlariyle kadınlaşmış... Ama, erkekliğini kaybeden bu zavallı, kadın da değildir... Şimdi İstanbul'da, Beyoğlu'nun ünlü bir gece kulübünde oynuyor: Harikulâde güzel yüzü, güzel göğsü ve güzel bacaklariyle seyircileri çıldırtarak...

İHSAN kapıdan içeri girdi. Dipteki masada oturanları görünce o tarafa ilerledi. Kahvesinden bir yudum çeken Hilmi'ye:

— Beni çağırtmışsın abi, dedi.

— Haaa, geldin mi İnsancığım?.. Gel şöyle otur bakalım şu iskemleye. Seninle görülecek bir işimiz var da...

— Ne işiymiş abi?...

— Söyliyeceğiz helbet. Acele etmesene...

— Yok yani, meraklandım da...

— Sen ilk siftah söyle bakalım. Bizim teklifimizi kabul eder misin?

— Abicim, arnavuda da sormuşlar da «maaş kaç?» demiş. Siz ondan haber verin...

— Maaş işini sonradan konuşuruz. Herhalde hoşnut kalırsın bu işten.

— Peki ne işiymiş bizim yapacağımız?...

— Avni'nin gazinosu var ya?...

— Hıyar Avni'nin?...

— Evet...

— Eeee, ne olmuş?...

— İşte orada sana kıyak bir iş çıktı...

— Bana mı?.. Ne işi abicim?.. Garsonluk filân gibi mi?...

— Yok be yahu!... Başka zenaat, başka...

— Ne gibi be abi?.. Valla midem bulanmıya başladı...

— Bulanmasın. Bu işin sonunda çok para var... Hem de kontratla çalışacaksın.

— İyi ya, çalışırız. Ne işi yapacağız?...

Masadakilerden Beşer Gülü Abidin, Hilmi'ye döndü:

— Söyle şuna işin aslını faslını, dedi. Söyle de merakı zail olsun.

— İyi ya, söyliyelim. Söylenmiyecek bir şey değil ki... Bak arkadaşım, sen Koksinel olur musun?..

— O da ne demiye geliyor abicim?...

Beşer Gülü Abidin ilâve etti:

— Yani arkadaşım, senin anlıyacağın, şu... Sen erkek değil misin?..

— Evel Allah...

— Şimdiden sonra kadın olacaksın...

Uyuz İhsan biraz şaşırdı. Etrafındakilere baktı. Hilmi gülümsüyordu:

— Kadın olduktan sonra da Hıyar Avni'nin gazinosunda, müşterilerin önünde soyunup dökünecek-sin...

İhsan hâlâ bir şey anlıyamamıştı:

— Dur şimdi abi, dedi. Yavaş yavaş anlat... Ben kadın mı olacağım?...

— Evet...

— Nasıl olacağım?...

— Orası bize ait...

— Peki, diyelim ki kadın oldum... Sonrası ne olacak?...

— Ahalinin karşısında soyunup döküneceksin...

— Büsbütün mü?...

— Edep yerlerin kapalı kalacak tabii...

— İyi ama, vallahi bir şey anlıyamadım... Ben nasıl kadın olurum abicim?...

— Yahu, orası bize ait dedik ya... Biz seni kadın yapacağız...

— Yaniya, entari falan giydireceksiniz...

— Entari ile olur mu be anam babam? Vücudun kadın olacak...

— Allahını seversen şakayı bırak...

— Şakası makası yok bu işin... Avrupa'da yeni ilâçlar çıkmış. Şimdi tekmil erkekler kadın oluyor...

— Ayıptır söylemesi, beni ameliyat mı ettireceksiniz?...

— Ameliyatsız...

— Abi, şaka etmeyin allasen...

— Şaka eden senden beter olsun ulan!... Ticaret işi bu... Para kazanmak için sana bir teklifte bulunduk. Kabul edersen, edersin...

— Gücenme Hilmi Abicim. Aklım ermiyor da ondan soruyorum. Ben nasıl kadın olurum?... Cenabı Allah erkek oğlu erkek yaratmış. Hamdolsun fazlamız var, eksiğimiz yok...

Hilmi sinirlenmiye başlamıştı:

— Oğlum, sen lâkırdıdan anlamaz mısın?... dedi... Seni kadın yapmak bize ait... Sen razı ol, üst tarafını bize bırak...

— Razı olmakla iş bitiyor mu?...

— Bitiyor...

— Şuramı buramı kestirmem ama haaaa!...

— Kestirme... İğne ile biz o işi halledeceğiz...

— İğne mi yapacaksınız?...

— Evet...

— Nereme yapacaksınız iğneyi?..

— İlk siftah göğüslerine...

— Ne olacak göğüslerim?.

— Balon gibi şişecek namussuzum... Şişman katina gibi olacaksın...

— Zaar iğnenin içine eşek arısının zehirinden koyacaksınız...

— Eşek arısının zehiri olur mu be?... Eşek arısının zehiri iki saat şişirir. Seninki temelli şişik kalacak...

— Başka?...

— Başka tarafına da iğne yapacağız...

— Nereme yapacaksınız?...

— Nerene icabederse yapacağız... O tarafına sen karışma...

— Sonrası ne olacak abi?...

— Sonrasını söyledik ya... Hıyar Avni'nin gazinosunda sahneye çıkıp soyunacaksın. Ahaliye her tarafını göstereceksin...

— Yahu darılma ama Hilmi abi, sizin aklınızdan bir zorunuz var galiba... Bu iş için ben size 120 okkalık bir hatun bulsam olmaz mı ki, beni kadın kılığına sokup ahaliye seyrettirmek istiyorsunuz... Mademkileyin kadının soyunması lâzım, ne demiye benim gibi erkek oğlu erkek bir adamı kadın yapmıya kalkıyorsunuz?.. Ben size en âlâsını getireyim. Soyunsun, dökünsün, üstelik bir de çifte telli oynayıp iki göbek kıvırsın...

— Sen anlamadın bu işin inceliğini... Kadın olduktan sonra, ondan bol ne var? Gel gelelim, «Erkek İhsan kadın olmuş, her tarafını ahaliye teşhir edecek» dedik miydi, o gazino sabahlara kadar dolar boşalır be... Avrupalılar parayı böyle kazanıyorlar... İstanbul'a getirmişler bir herif... Karı yapıp sahneye çıkarıyorlar milyonu kırıyorlar. Biz neden yapmıyalım yani?...

— Peki abicim ben kadın olduktan sonra ne yapacağım?... Yaniya o işten yana ne yapacağım?.. Hep kadın mı kalacağım?...

— İki sene kadın kalacaksın. Ondan sonra kadınlıktan memnun kalırsan temelli kadın kalırsın... Yok erkekliği tekrar istersen gene erkek olursun...

— Abi, darılıp gücenmek olmasın, bu iş beni açmadı. Neden dersen, biz namusu için yaşıyan insanlarız. Yarın öbürgün yolda giderken, itin biri çıkar da göğüslerime bir el atacak olursa, anam avradım olsun onu oracıkta delik deşik ederim... İyisi mi başka birini bulun siz.

— Başka birini de buluruz helbet. Lâkin hem senin vücudunu biraz etli ve yumuşak... Hem de bir kaç kuruş kazanıp dünyalığını doğrultursun diye düşündük...

— Ben dünyalığımı o yolda doğrultacak olduktan sonra daha başka işler de yaparım... Ama yapmam. Erkek adamım ben... Erkek bir adamı, sen tut, iğne ile karı yapmıya kalk. Olacak iş mi yani?...

— Yahu bu iş o kadar fena bir iş olsa, sana teklif eder miyiz be?...

— Canım iyisi fenası olur mu karılığın?... Karı olacaksın üst tarafı. Bir de hamile kaldım mıydı, ondan sonra ayıkla pirincin taşını...

— Hamile kalmazsın...

— Ne malûm?.. Uyuz İhsan çocuk doğurdu dedirtir miyim ben kendime?...

— Doğurmazsın oğlum...

— Ya ne yaparım?...

— Düşürürsün...

— Bırak be Hilmi abi... Matrak geçecek adam bulamadınız galiba...

— Valla arkadaşım, bizden söylemesi... Gene sen bilirsin... Karar vermek sana ait... Biz sana, bir kaç kuruş kazandıralım diye bu işi teklif ettik. Düşün ,taşın, ondan sonra cevap ver. Böyle birdenbire insan kendini kadın olmıya alıştıramıyor ama, iyice düşündükten sonra, bunun zor bir tarafı yok...

— Arkadaşım, ben bu işten vazgeçtim. Ölürüm ama, başkasından hamile kalamam ben... Ondan sonra ben bu işe bir de alışırsam, size güven olur mu, götürür adamı Lüküs Nermin'e yazdırırsınız... Haydi eyvallah abicim.

İhsan, paçayı kurtardığı için, memnun, kahveden dışarı çıktı. Ötekiler, kadın yapacakları erkeği tekrar düşünmiye başladılar.

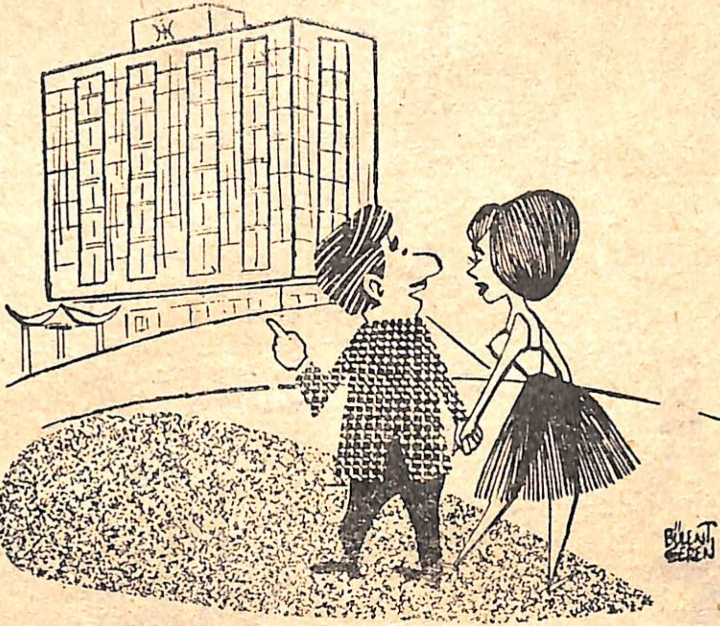
ADNAN VELİ

*

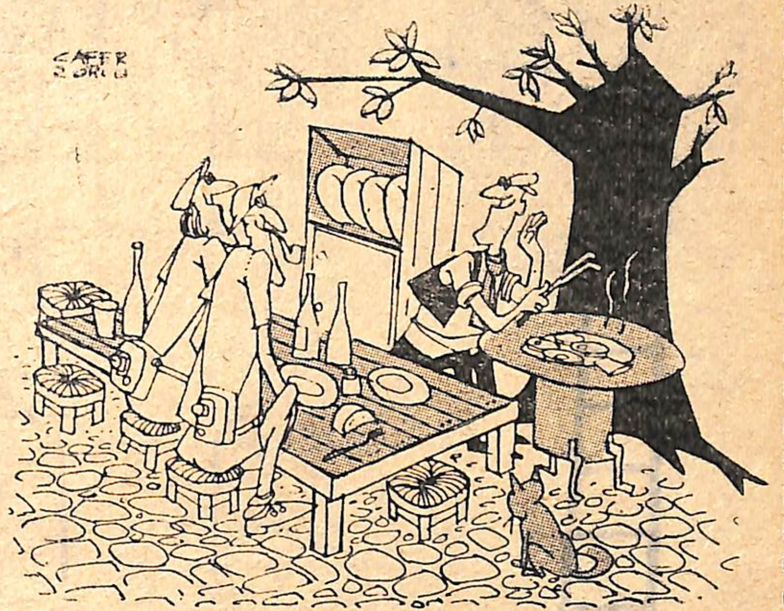
Mallar!

Biz D. P. mallarının çoktan satıldığını biliyorduk. Demek, yeni satışa çıkarılmış, öyle mi? Şu sırada yüksek fiyat edeceğini sanıyorum. Kendini bilen, yâni parasını seven açık arttırmaya girmez. Nasıl olsa, kimin üzerinde kalacağı belli...

Hilton'da yetmiş kişi zehirlendi... (Gazeteler)

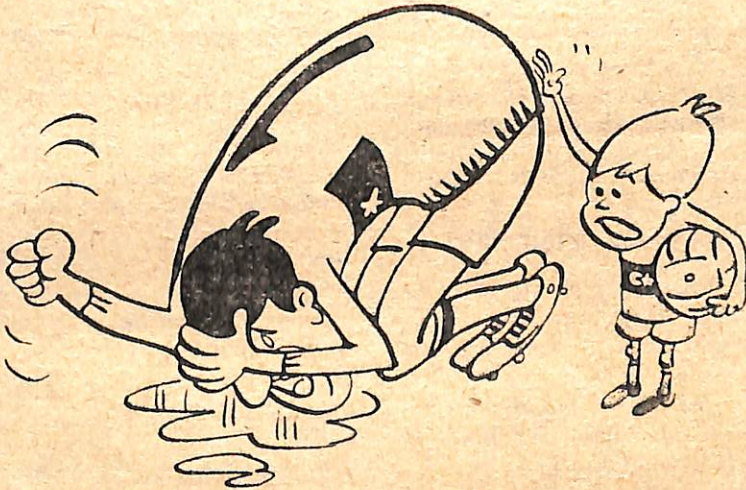

— Haydi gel, birer dondurma yiyip intihar edelim...

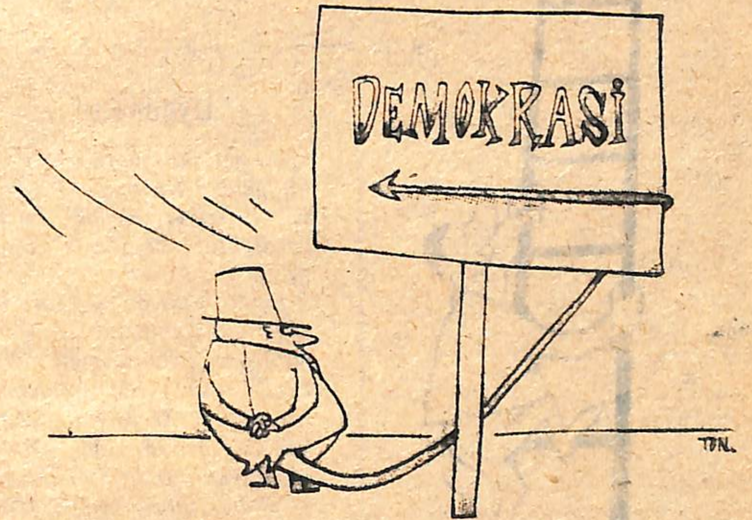

— Korkmadan yiyin coniler, burası Hilton değil!...

Türkiye - Romanya millî maçında:

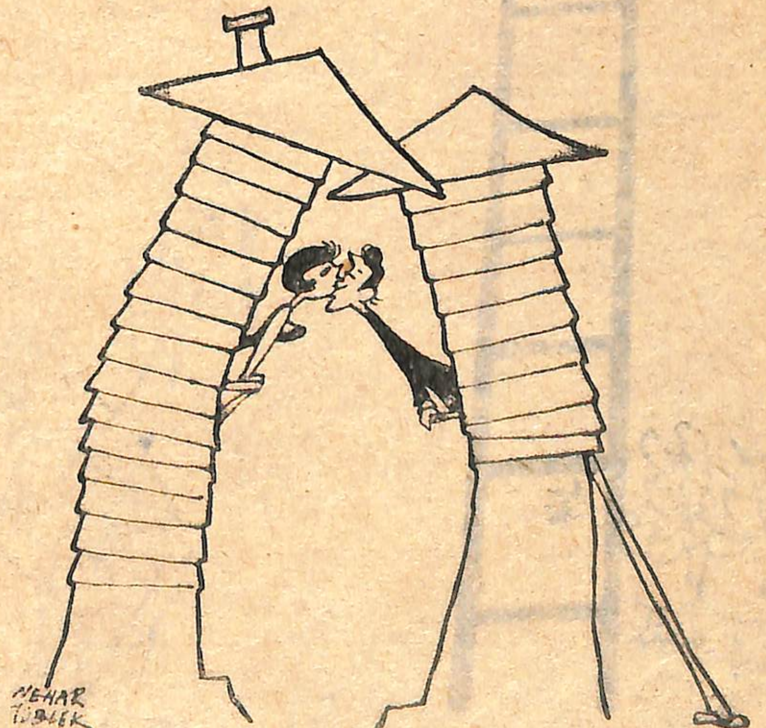
B Millî takımı — Hadi ağlama, ağlama... Ben senin acını çıkardım.

YAZISIZ!

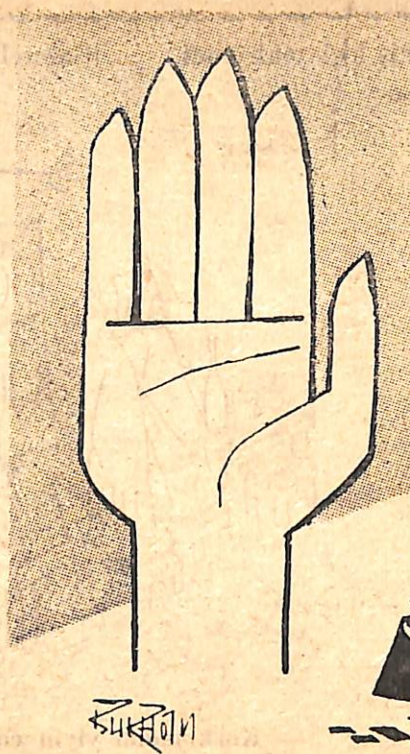
Gazinoda bir kurban!

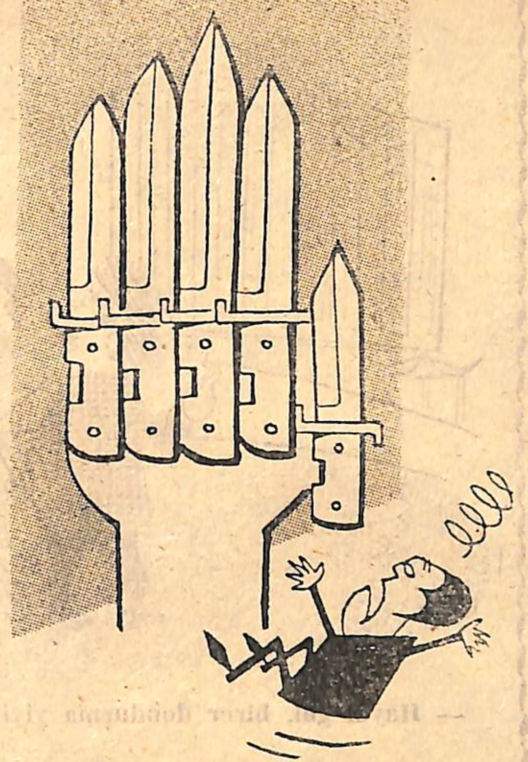
Birleşme evleri kurulacak... (Gazeteler)

— Aya gideceğim diye tutturdu kardeş!

Mayıs 1950

Mayıs 1960

Uygundur!

Bu yıl iki bayram bir araya geldi: Kurban Bayramı ve Hürriyet uğruna kurban verdiğimiz 27 Mayıs Bayramı...

Bizde bayram çoktur. Pek «Her gün bayram» değilse de nerdeyse öyle olacağız. Bereket versin, bayramlarımıza bir yenisi, 27 Mayıs eklenirken, bir bayram da eksildi: 14 Mayıs... D. P. nin iktidara geliş bayramı yerine Hürriyet Bayramını kutluyoruz.

27 Mayıs bize bir meydan kazandırdı, Beyazıt Meydanı, Hürriyet Meydanı oldu.

14 Mayıs da bir meydan kazandırmıştı; D. P. iktidara geçer geçmez, Ankara'daki «Hergele Meydanı» nın adını «14 Mayıs Meydanı» yapmıştı. Tam kendi meydanları!...

Vatan anamızdır!

Denizli'nin bir ilçesinde bir kadın üçüz doğurmuş. Çocukların adları: Hürriyet, Millî savat, Adalet...

Bu adlara bakılırsa, annenin adı Vatan, babanınki İktidar olmalı...

Üst rütbe!

Amerika ile Rusya arasındaki uzay yarışmasını Amerika kazandı. Çünkü Gagarin binbaşı, Shepard yarbay!...

Tadı yok!

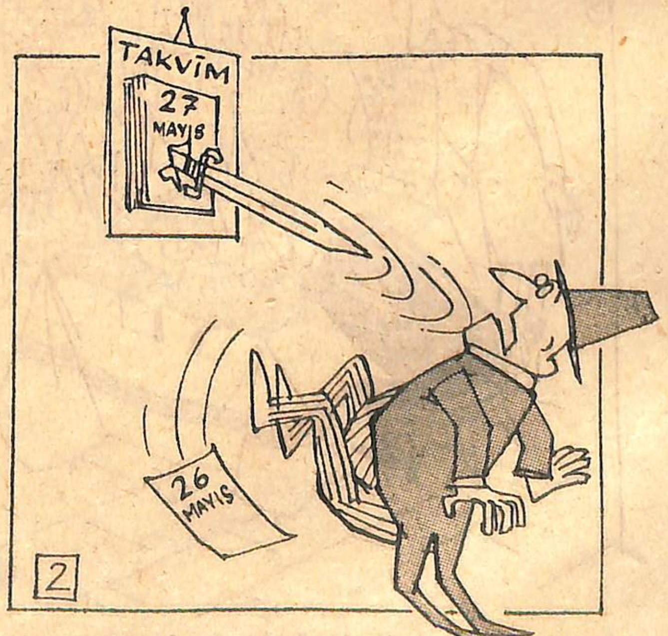
Geçende bir oturumda, yeter sayıda temsilci bulunmadığı görülmüş, gece maçını seyre giden temsilciler stadyomdan Meclise çağırılmıştı.

Şimdi de temsilciler oturumlara katılmadıkları için, Meclis gazinosunda satranç oynamak, başkanlıkça yasak edildi.

Biliyor musunuz, şu milletvekilliğinin de artık tadı, tuzu kalmadı. Şöyle böyle, maça gitme, satranç oynama, dalga geçme!... Bu gidişle aday sıkıntısı çekecek gibiyiz.

Aziz NESİN

İhtar!

Bayramınız iyi olsun!

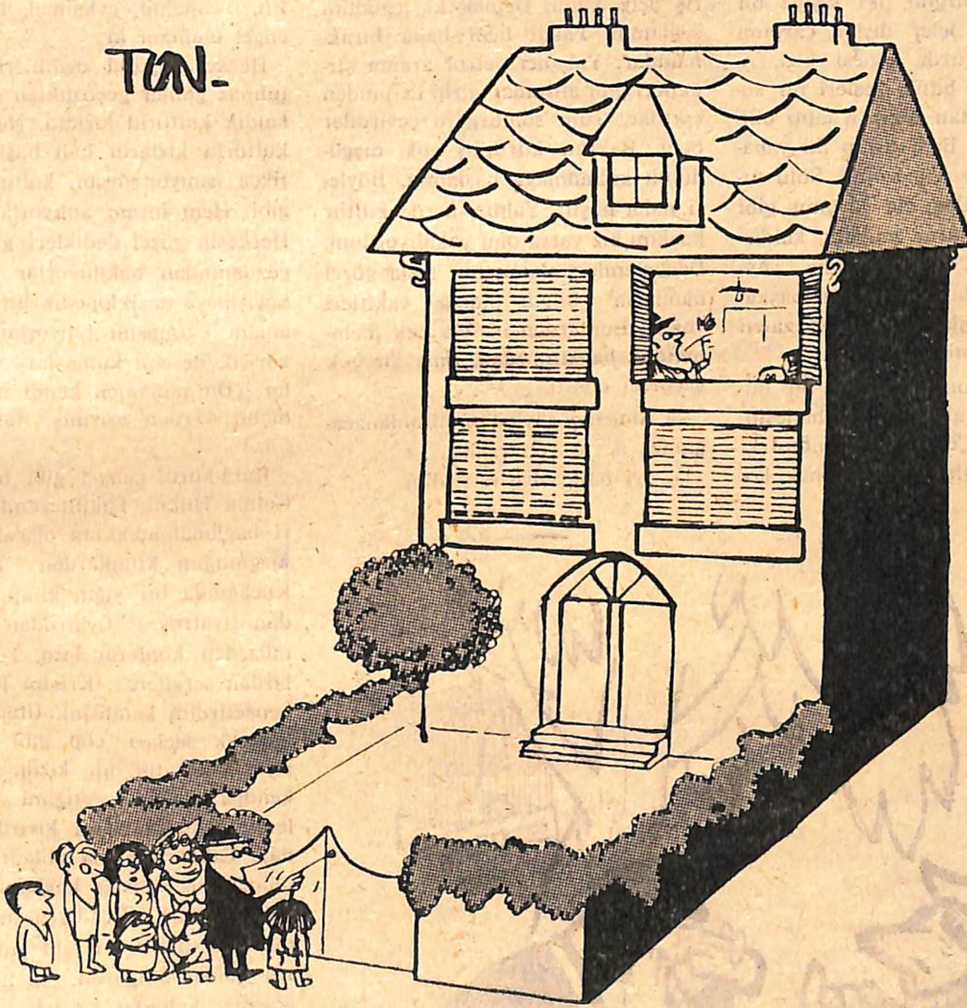

YAZISIZ

YAZISIZ

— Hazırlanmana lüzum kalmadı karıcığım komşular bizden önce davranmışlar !..

YAZISIZ

YAZISIZ

Bendeniz ANAHTAR ALİ

Hüseyin Korkmazgil

İŞİN içyüzünü bilmiyenler, «Ulan, ne şanslı çocuk! Şunun yerinde biz olsak...» derler ve başlarlar ne mal olduklarını sayıp dökmeğe. Şöyle yaparlarmış da, böyle yaparlarmış... Amaaan, hepsi lâf. Bal kavanozuna düşen sinek çok mu bal yer sanki? Don Juan geçinenlerin ceplerinden çıplak resimler çıktığını bilmiyor muyuz?

İşin içyüzünü bilenlerse... İçyüzünü benden başka bilen yok ki. Aslan postuna bürünmüş nice eşekler var şu yeryüzünde, ah bir bilseniz!... Bize yakın olanlardan kaçışımız biraz da bundan galiba. Ne olur, yer geniş olsa da herkes bildiğince övünebilse...

Efendim, Anahtar Ali derler bendenize. Eh, n'aapalım, yiğit adıyla anılır. Oysa Katalizör Ali deseler daha yakışık alırdı. Herkes kendini bilmez mi? Bakın, anlatayım azizim. Şu şans dedikleri yok mu, ben ona inanıyorum galiba. Yalnız bence, şans dediklerinin erkekte dişi, dişide erkek olması gerektir. Ancak o zaman amper yükselir. Mutluluksa, amperin yükselmesine bağlıdır. Bense, inanır mısınız, erselik şanslı bir adamım. Yâni ne erkek olduğu belli benim şansım, ne de dişi. İşte bütün sıkıntım burdan geliyor benim.

Tay gibi delikanlıyım... Tam güllerin açıldığı günler... Kimi eşeknevruzu, kimi kabakçiçeği... Eh, ben tomurcuk kalabilir miyim? Nerde bir eli yüzü düzgün görsem, «Açsun bizim dee gönlümüz sâkiy medeet sun câm-ı Cem!» diye tepinip duruyorum. Birgün bir kız gördüm. Ufak tefekti ya, eksik gedik bir yanı yoktu. Gözlerin dudaklara oranı, eşitti, burnun çeneye oranına. Basenlerin memelere oranı, eşitti, bacakların topuklara oranına. Saçın tene oranı, eşitti, gülüşün yürüyüşe oranına. Kısaca, benim ona oranım, eşitti, onun bana oranına. Ben bitmiştim!... Ama bir de onu yoklıyalım dedik, bakalım o da orantı kurmuş mu? Bir yokladık ki, orantı kurmak değil, içler dışlar çarpımı bile yapmış. Eh, dedik, açsun bizim dee gönlümüz... Ve başladık gereğini yapmağa. On iki ayın on ikisi Mart, üçyüz altmış günün hepsi Mart... Dünya yıkılmış, umurumuzda mı? Sevişmek dediğin bir yumak, biri çözer, biri sarar.

Birgün kız:

— N'olucak bu işin sonu sevgilim? diye asıldı yakama.

— Aman şekerim, dedim, bu işin sonu olur mu? Sonu olan işlerden hiç mi hiç hoşlanmam.

— Ama annem çakmış dalgayı...

— Çakacak tabiî kızım, aaa! Çakmasa babanla evlenebilir miydi?

Kollarını boynuma doladı:

— N'olursun bitânem, biz de öyle yapalım...

— Yâni evlenelim mi diyorsun?

— Hı...

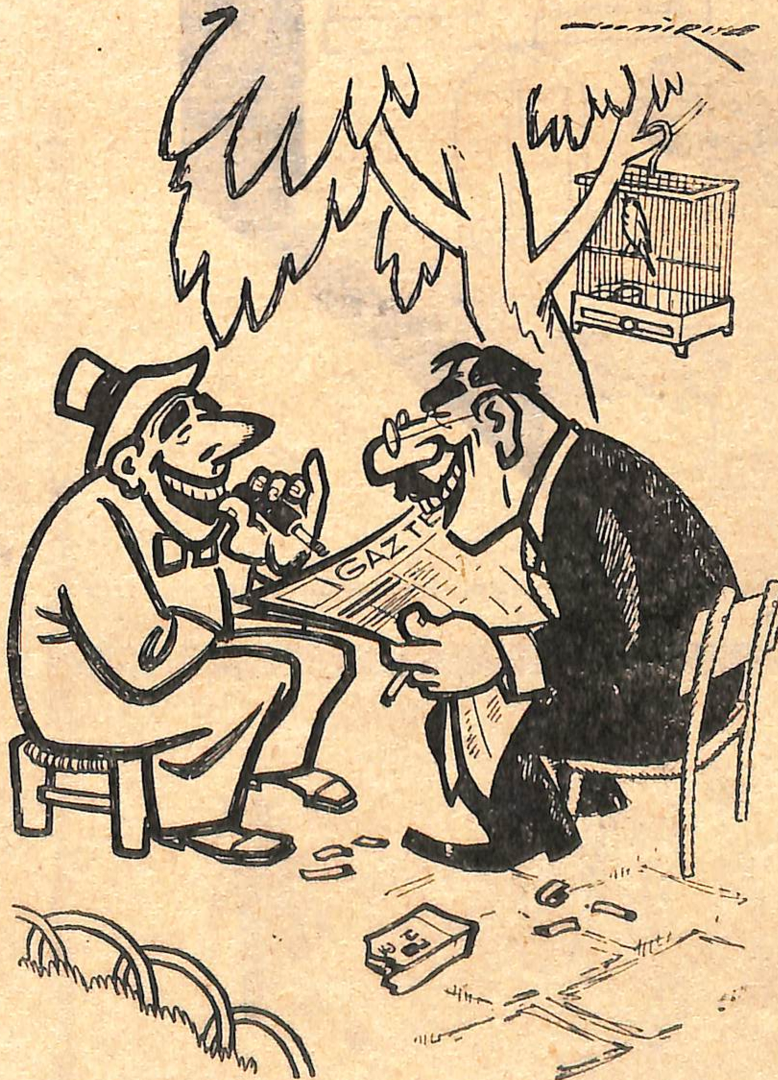
— Olur mu öyle şey bitânem? Evlenmek demek ev sahibi olmak demektir, sevişmek demek değil ki... Hem benim dünya malında hiç gözüm yok.

Öyle cafcaflı, öyle yaldızlı lâflar ettim ki kızcağız «Hı...» dediğine pişman oldu. Bir zaman da böyle gittik. Ama birgün, iki kişiye bir dünya deyip, içler dışlar çarpımı yaparken bastırdı annesi bizi. A dan Z ye dek bütün sesleri bir solukta çıkardıktan sonra n'aaptı biliyor musunuz? Beni tutup iki yanağımdan bir güzelcene öptü. Sulu sulu şöyle... Birden, cin çarpmış gibi oldum. Daha durur muyum, kaldırdım tabanları. Gidiş o gidiş... Aylardan sonra duydum ki kızı başkasına oranlamışlar. Hoş, ben zaten evlenmek istemiyordum ki...

Günlerden sonra kendimi bir büyük şehrin fiyakalı bir mahallesinde buldum. Çevreme bakındım ki herkes seri bağlanmış. Sevişmek, konuşmak gibi basit bir iş. Ben böyle amperi yüksek yerlere pek alışık olmadığım için çok kötü ürktüm önce. Kızlar, kadınlar üstüme üstüme geldikçe, erkeklik içgüdüm baskın çıktı, durmadan kaçtım. Kaçtığımı da bilmiyorum ya, kaçmışım, öyle diyorlar. Meğer ben kaç-kovala metodunu uyguluyormuşum da haberim bile yokmuş. Bunu sonraları «Sevişme Tekniği» adlı bir eğitim kitabında okuyunca ağzım bir karış açık kaldı. Demek ki içgüdüm sağlamdı. Fakat beni bana bırakmadılar. Yabancı petrol arama şirketleri gibi altımdan girip üstümden çıktılar. Tüm sömürgeye çevirdiler beni. Baktım kurtuluş yok, dışgüdümü kullanmağa başladım. Böylesi daha hoştu. Yalnız, nerde kültür kaçkını kız varsa onu yakalıyordum. Denememle anlamıştım, fazla güzel olanların bilgili olmağa vakitleri yoktu. Bunlardan biriyle pek memnunduk hayatımızdan. Ama kız çok geçmedi cıvıttı.

— Anneme söyledim nişanlanacağımızı, deyip çıkıverdi.

— İyi haltetmişsin, dedim.

— Parklarda serbest politika yapılacakmış.
— Desene burada da huzurumuz kaçacak!

— Ama hayatım, şey etmiyecek miyiz?

— O sana ne dedi?

— Efendim?

Ben kaldırdım tabanları yine. Kızcağız iyiden koymuşmuş aklına evlenmeyi. O hızla hemen bir muhabbet kuşu buluverdi ve şipşak evlendi. Fiyakalı mahallede birkaç serüvenim daha oldu. Hepsiyle de bozuşarak ayrıldık. Amma da meraklılar evlenmeğe be!... İllâ evlenelim! Eh, n'aapalım, evlenmek istiyorlar, engel olamam ki...

Herkesin güzel dedikleriyle unutulmaz günler geçirdikten sonra biz kaldık kültürlü kızlara. Ne de olsa kültürlü kızların hâli başka... Gittikçe ısınıyor insan, koltuğa ısınır gibi. Hem insanı anlıyorlar canım. Herkesin güzel dedikleri gibi, para cüzdanından bakmıyorlar hayata. Sevişmeye ansiklopedik bir tad, bir anlam katmasını biliyorlar. Sonra, karışık desenli kumaşlara benziyorlar. (Bu tamamen kendi malımdır, hiçbir yerden aşırmış falan değilim.)

Kara-kuru, çengel gibi bir kızdı. Galiba Hukuk Fakültesi'ndeydi. Seri bağlanamamaktan olacak, bütün kızgınlığını kitaplardan alıyordu. Kucağında bir yığın kitap, sinemadan tiyatroya, tiyatrodan müzeye, müzeden konferanslara, konferanslardan sergilere... Kristof Kolomb'a benzetirdim kendisini. Ufacık yüzü, kabarık saçları, çöp gibi bacaklarıyla karikatür bir kızdı. Önceleri kendisiyle dalga geçtiğimi sandı, öyle kültürlü dudaklar kıvırdı ki bana... Fakat zamanla anladı ne mal olduğumu, sımsıkı bağlandı. Aman ne iyi kızdı!... Kazdıkça su çıkıyordu. Neresine dokunsam gürül - gürül kültür akıyordu. Ne burnunun gagalığı kalmıştı, ne bacaklarının çöplüğü. İşin kötüsü bizi kıskananlar bile vardı. Ama günün birinde o da başladı, illâ evlenelim... Kant'tan açtım, olmadı. Hegel'den açtım, dinlemedi. Kız iyiden bozmuş aklını... Bir ay sonra nişanlanıverdi.

İnanır mısınız, yüzlerce kız, yüzlerce kadın benim yüzümden koca sahibi oldu. Şöyle bir düşünüyorum da, benim kadar insanlığa, topluma yararlı bir kişi daha göremiyorum. Bencilliğim tuttu mu söver sayarım şanssızlığıma, ama, toplumdaki önemli yerimi düşününce de şansımdan ötürü sevinir, kıvanırım.

Ben, azizim, bir kadına şöööyle bir bakmıyayım... Dulsa hemen evlenir, hiç evlenmemişse hemen evlenir. Ömründe bir kerecik istenmemiş kızlar tanıdım, ben kendileriyle ilgilendikten sonra şipşak evleniverdiler. Bunun nedenini çok düşündüm. Sonunda şöyle bir yargıya var-

...a: Alıcı gözüyle baktığım kadın önce şöyle bir irkiliyor. «Demek ki göze batacak kadar güzelim ben. Demek ki iş var bende» diyor içinden. Ve başlıyor dişilik hormonları çalışmağa. Derken azizim, tenine bir parlaklık, gözlerine bir ışıltı, hareketlerine bir kıvraklık geliyor. Yâni edilgen durumdan etken duruma geçiyor. (Amma da çok şey biliyorum, değil mi?) Eh, bu da elin çakalının gözünden kaçmıyor tabiî... Hemen cakalı karşılaşmalar, hemen evlenme teklifleri ve hemen nişan, nikâh... Bize tabiî avcumuzu yalamak düşüyor.

Şimdi artık evlenmeyi hiç düşünmüyorum. Çünkü, dediğim gibi, hangi kızı, hangi kadını gözüme kestirsem, şöyle birkaç gün ilgilenecek olsam kendileriyle, bir de bakıyorum hemen değişivermişler ve hemen nişanlanıvermişler. Eğer evlenecek olursam, sokağa çıkacağım, karşıma ilk çıkan kadına, kıza evlenme teklim edeceğim. Sahipleri yoksa, canları da istiyorsa hemen nişanlanacağım. Başka çıkarı yok bu işin.

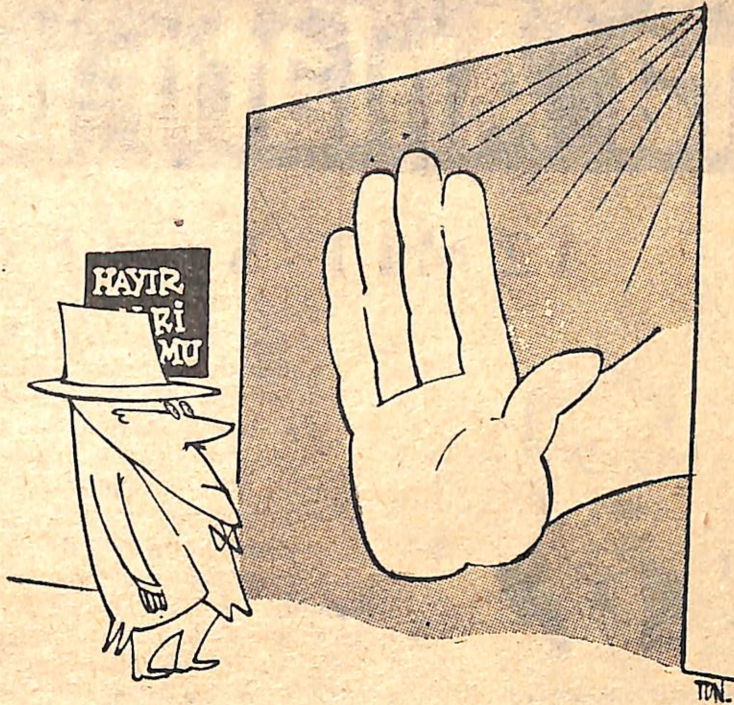
Anlıyacağınız, kendimi tamamen toplum hizmetine verdim. Evlenmek isteyip de kısmeti açılmamışlarla birazcık ilgilenmem yetiyor. Ama en çok korktuklarım yeni yetmelerdir. Bunlar daha okul önlüğü içindeyken seks partiler kuruyorlar, engzistansiyalist krizler geçiriyorlar. Mâşallah hepsi de Epiküryen... Dem bu demdir dem bu dem, diyorlar daha o yaşta. Bunları etkim altına töbe alamıyorum. İşin kötüsü onlar beni dümen sularında döndürüp duruyorlar.

Yalnız, bir adam tanırım, nerde karşılaşsak ciğerimi yiyecekmiş gibi bakar bana. Hiç mi hiç gülmez yüzü. Ben de ona karşı mahçubum, ama ne gelir elden? Ben kendisini zorlamadım ki illâ da onunla evleneceksin diye... Efendim, bu zavallının şimdiki karısı iki yıl öncesinecek erkek-ürküten bir kızdı. Dişi su aygırına benziyordu. Denizanası gibi yayvan, yapalak bir yaratıktı. Bir enayiye yamanmak için yapmadığı maskaralık,girmediği boya kalmıyordu. Ama hiç de yüz veren yoktu kendisine. Acıdım ben bu kıza. Birkaç ay ilgilendim kendisiyle. Lokantalara, çaylara, sinemalara, parklara, pavyonlara gittik birlikte. Denizanası gibi kız birden kapak-kızı olup çıktı. Hani, güzellik yarışmalarına girse, birinciliği değilse ikinciliği mutlaka kıvırırdı. Tabii benim kendisiyle evlenmeğe niyetim olmadığı için de bir punduna getirip bu adamcağızla, yâni şimdiki kocasıyla evleniverdi. Adamın bana niçin diş bilediğine gelinceeee... Vallahi bunu size nasıl anlatayım bilmem ki? En iyisi gelin kulağınıza söyliyeyim: Müthiş... Hayır hayır, neme gerek? Kendi kusuru değil ki o... Öpüşmeyiversinler, olur biter.

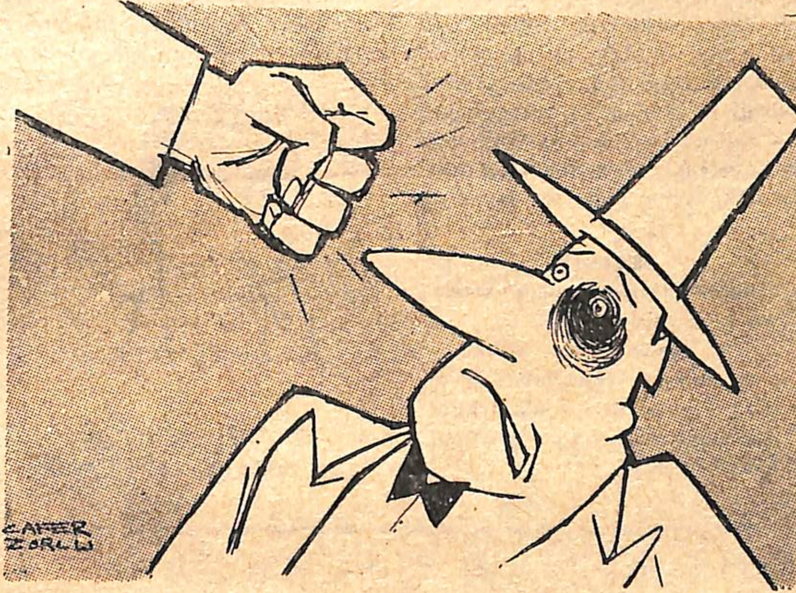
Yaa, işte böyle azizim. Adımı Anahtar Ali koymuşlar. Eh, fena değil. Katalizör Ali de deseler olurdu.

Hüseyin KORKMAZGİL

Hayır kurumlarına siyaset girmiyecek... (Gazeteler)

— Hayır!...

Gözü kararmış politikacı!

— Gördün mü tenbel herif!...

Anlayış!

İki genç kız konuşup dertleşiyorlardı. Biri dedi ki:

— Galiba Ahmet beni seviyor.

— Nereden anladın?

— Birçok şeyden!

— Sana ilânı aşk mı etti?

— Hayır..

— O halde?..

— Annemin ne kadar açıkgöz ve kıskanç olduğunu bilirsin?

— Bilirim.

— Birkaç zamandır mütemadiyen Ahmet'in aleyhinde bulunmağa başladı!.

※

Tavşanlar!

Titiz koca, etrafa bir göz attıktan sonra gürledi:

— Ben bu tavşan pisliğinden bıktım!.

— Bıktınsa eve gelme..

Bir kaç gün sonra...

— Karı, ya tavşan gidecek ya ben?.

— Sen!.

Bay hiddetinden kuduruyordu. Fakat bayan oralarda değildi.

Bir gece bay eve güler yüzle geldi. Hoş beşten sonra dedi ki:

— Hanım, bu sene tavşan çok moda mantoların yakaları hep tavşan...

— Ya?...

Ertesi gün...

— Hanım tavşanlar ne oldu?..

— Kestirdim, yüzdürdüm, derilerini kürkçüye gönderdim. Mantomun yakasına koyacağım!..

※

Barometre

İki delikanlı arasında:

— Aylâ mı senin ablan, sen mi onun ağabeyisisin?

— Geçen sene o benim ablamdı... Bu sene ben onun ağabeyisiyim!

— Nasıl?

— Geçen sene o, yirmi yaşında idi, ben on dokuzdum... Bu sene o on dokuza indi, ben yirmiye çıktım!..

※

Düşündüren nokta!

Suat Yalaz, bir arkadaşiyle konuşuyordu:

— Yahu.. Son model otomobilleri gördün mü? Şaşılacak şey.. Hem de benzin masrafları çok az...

— Benzin masrafı bir şey değil ama, beni en ziyade düşündüren hastane masrafı!

※

Patavatsız!

Bay filânca çocuk delisiydi. Fakat her nedense çocuğu olmuyordu. Onunla alay eden arkadaşlarına: Çocuğum olur, muhakkak olur, diyor, kendini müdafaa etmek istiyordu.

Senelerden sonra nihayet karısı hâmile kaldı.

Filânca arkadaşlariyle alaya başladı:

— Hani çocuğum olmazdı?

Patavatsız arkadaşı dayanamadı:

— Ayol, dedi, karından kimsenin şüphe ettiği yoktu ki!..

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

İZMİT SAYFASI: 1

— *Mesleğimiz için pek iyi fıkra değil, fakat hoş fıkradır. Kendimize de bu kadar takılmakta mahzur yok değil mi?*

Selâhattin KIRLI
Sağlık Müdür muavini

Telefon!

Tıbbiyeyi yeni bitirmiş bir doktor muayenehane açıp hasta beklemeye başlar. Tabii pek semtine uğrayan olmaz. Derken günün birinde merdivenlerde ayak sesi duyup, acele telefonun ahizesine sarılır. Sanki karşısında biri varmış gibi başlar konuşmaya:

— Peki ama beyefendi, biliyorsunuz hasta çok, başımızı kaşıyacak vakit bulamıyoruz. Randevu alın efendim. İsterseniz akşam eve dönerken ben size beş dakika uğrayım.

Böylece reklâmını yapmış olmanın memnunluğu içinde gelen adamın yüzüne bakar. Elinde küçük bir valiz olan işçi gülerek:

— Doktor bey, der, telefonunuz kesilmişti de onu açmaya geldim. Beş dakika müsaade eder misiniz

— *Dün çıkan Hayat mecmuasında babamla yapılan bir röportaj dolayısıyla benden de bahsediliyordu. Şimdi de tesadüf siz geldiniz. Hâsılı bu günlerde şöhret, kapımızı zorluyor.*

Hayrettin FERSAN
Sümerbank şube müdürü

※

İKTİSAT

Karısının mezarından dönen dul koca ağlıyordu:

— Ne kadar iyi bir kadındı... Hem ne kadar ekonomikti. Başıma her tabak fırlatışında, takımdan olmayan bozuk ve çatlak tabakları seçerdi.

Kandil...

Vaktiyle Kadıköyde, mübalâğacı ve kendini pek mârifetli gösteren bir kadı varmış. Bilhassa ramazan akşamlarında teraviden sonra sohbet edilirken oturur aslı astarı olmayan şeyler anlatırmış. Fakat toplantıda bulunanlar Kadının yalanını yüzüne vuramazlar, çaresiz dinlerlermiş. Yine bir ramazan gecesi otururken Kadı efendi keyiflenmiş:

— Dün akşam, demiş, canım sıkıldı. Yarım saatte bir Kur'an yazdım. Hem de nefis bir yazı ile çok güzel oldu.

Etrafındakiler boyun eğmişler:

— Yazarsınız Kadı efendi.

Orda bulunan gençlerden biri lâfa karışmış:

— Ben de dün gece sandalla Beşiktaştan Üsküdara geçiyordum. Mâlûm ramazan akşamı, teraviden çıkmışım, bir sigara tellendirmek istedim. Baktım yanımda kibrit yok. Aksilik sandalcı da sigara içmezmiş meğer. Adetâ feleğe kahrettim, demiş, fakat şu Allahın hikmetine bakın bu sırada bir dalga geldi. Bizi sandalla birlikte bir kaldırdı. Yeni Camiin minaresinde kandilleri tazeleyen müezzinin ateşinden sigaramı yaktım. Sonra da deniz duruldu, hiç bir şey olmamış gibi yolumuza devam ettik.

Kadı, bu hikâyeye hemen itiraz etmiş:

Delikanlı gülmüş:

— Yalansa, sizin dün akşam yazdığınız Kur'anı kerim çarpsın Kadı efendi!

OKUYUYUCULARDAN FIKRALAR

Propaganda!

Nazi Almanyasının ünlü propaganda nâzırı Dr. Göbels,

Şefi Hitler'den aldığı direktif üzerine, Almanya'nın üst kademelerdeki idare âmirlerini toplar, ve memleketlerinde, halka Nâzi nejiminin muvaffak çalışmalarından bahsetmelerini söyler ve der ki:

— Bir ara, toplantı salonundaki pencerelerden birine yaklaşarak, elinizi cama vurun, camı kırın, karşıda gördüğünüz bir şeyi işaret ederek:

— Bugün bunlardan 1000 tane ise, yarın 10,000, öbür gün 100,000 tane olacak... dersiniz.

Bu toplantıda öğrendiklerini tatbik etmek amacı ile, halkı toplayan bir idare âmiri, konuşmasının en heyecanlı bir yerinde, pencerenin yanına gider, tarif edildiği üzere, elini cama vurur ve bütün dinleyicilerin dikkatini üzerine çeker:

— Bugün, şu karşıda gördüğünüz 1000 tane ise, yarın 10,000, öbür gün 100,000 tane olacaktır...

Dinleyiciler, pencereye yaklaşırlar. Uzakta büyük bir mezarlık görünmektedir.

Fuat UĞUR

※

Deli mi!

Hitler, bir gün Berlindeki akıl hastanelerinden birini ziyaret etmek ister. Ziyaret edilecek olan hastahanenin baştabibi, müstahdem ve gardiyanlarına icap eden emirleri verir ve Hitler geldiğinde, bütün delilerin tek sıralı safta toplanarak selâm vermelerinin temin edilmesini bildirir. Derhal gerekli hazırlıklar ikmâl olunur. Hastane, ziyaret ve teftişe hazır hâle gelir.

Hitler, arkasında hastane baştabibi olduğu halde, delilerin önünden geçerken, bütün delilerin büyük bir intizamla kendisini selâmlamakta olduklarını görür ve memnun olur, fakat tam bu sırada en sonda dikilenin selâm vermediğini farkeder. Hiddetle geri döner, en sondakinin niçin selâm vermediğini sorar. Doktor cevap verir:

— O, deli değil, gardiyan, efendim.

Ayten UĞUR

— *Hiç bir ücret talep etmeden her hafta bir fıkra gönderirim, fakat karikatürümün hemen yapılıp neşredilmesini istirham ederim.*

Hasan GÖRGEÇ

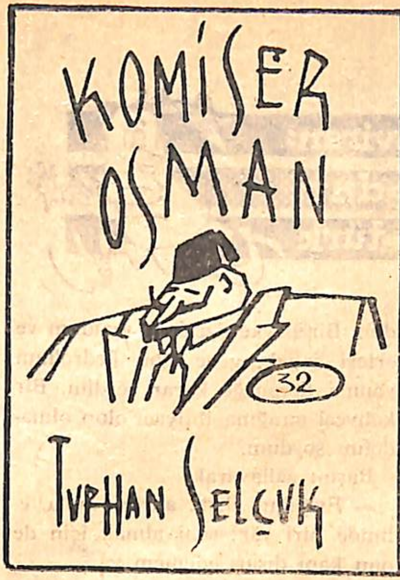
Aklın ermez!

Bir jandarma onbaşısı ile bir jandarma eri, otobüste konuşuyorlardı. Onbaşı, havanın ertesi gün yağmurlu geçeceğinden bahisle ere temkinli olmaları için tâlimat veriyordu. Er, bu tâlimatı dinledikten sonra:

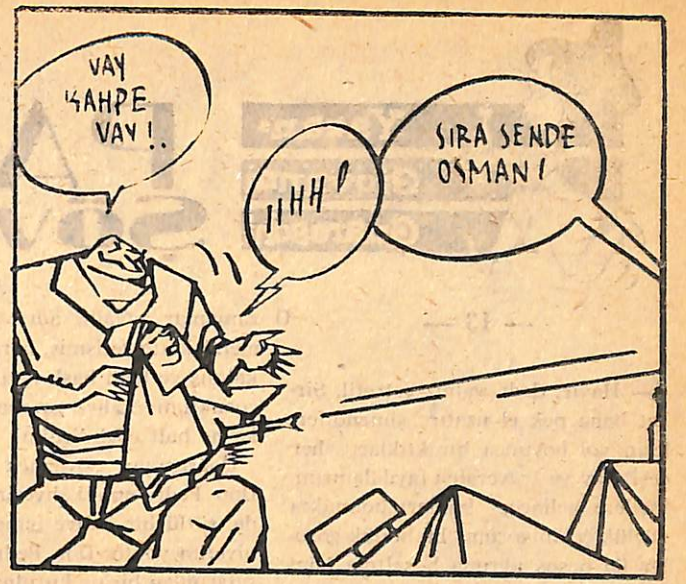
— Peki onbaşım, havanın bozacağını ve yağmur yağacağını siz nereden biliyorsunuz? diye sordu.

Onbaşı, gayet ciddi bir eda ile:

— Sen üniversitede okumadın, dedi, aklın ermez.

KOMİSER OSMAN
32
TURHAN SELÇUK

HAYGANUŞ, ÇEKİL ARA-MIZDAN!..
BİR TAKKA RAUF, BİR SÖZÜM VAR!

VAY ŞAHPE VAY!.
IIHH!
SIRA SENDE OSMAN!

HAYGANUŞUN VURULMASI ÜZERİNE, ÇIL-GINA DÖNEN KOMİSER, YENİBAHÇE-LİNİN ÜZE-RİNE ŞİM-ŞEK GİBİ ÇULLANIR
ÖLÜMÜNE GELDİN KOMİ-SER.
PARÇALADIM SENİ HAYDUT

O ANDA BİR ACIK YAKALAYAN OSMAN MEŞHUR OSMANLI TOKADINI SAVURUR.
OKKALI BİİİR!.
HIII!

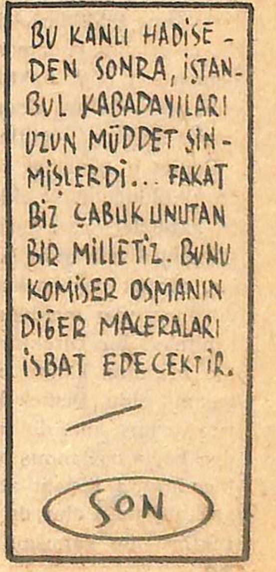

YERE DEVRİLEN RAUFUN ÜZERİNE SALDIRAN KOMİSER, KABADAYILAR KIRALINI GÖRÜLMEMİŞ BİR ŞEKİLDE DÖVMEĞE BAŞLAR...
GÖZLERİME İNANAMI-YORUM!. RAUF BÖY-LE DAYAK YESİN.
AYIRMAZLARSA ÖLECEK ADAM

KOMİSER AYA-ĞA KALKAR. KOLLARI RAUFUN KANIYLA KIPKIR-MIZI KESİLMİŞTİR. YILLARYILI İSTAN-BULU HARACA KESMİŞ OLAN KA-BADAYILAR KABA-DAYISI RAUF İSE KIPIRDAMADAN YERDE YATMAK-TADIR...
OSMAN ABİ, HAYGANUŞ ÖLDÜ...

OSMAN, FETTULLAHA HİÇ CEVAP VERMEZ GÖZLERİ DONUKLAŞIR.. VE RAUFU YAKALIYARAK KAHVENİN KAPISINA DOĞRU SÜRÜKLEMEĞE BAŞLAR...
AMAN ALLAHIM!
SÖKÜL PARALARI OSMAN KAZANDI

HIRSINI ALAMAYAN KOMİSER, YENİBAHÇELİYİ TAA GALATA KARAKOLUNA KADAR, YOLLARDA SÜRÜKLEYEREK GÖTÜRÜR...
YENİBAHÇELİ MADARA OL-MUŞ!!.
İNSAF YOK HERİFTE YAHU!.
NE İNSANLAR VAR DÜNYA-DA YAHU!.
İSMAYIL, BAK ŞU KABADAYI-LAR KIRALININ HALİNE!.

GALATA KARAKOLUNA GİREN KOMİSER, RAUFUN VÜCUDUNU ZAPTİYE KU-MANDANININ ÖNÜNE BIRAKIR.
İŞTE YENİBAHÇELİ!. SÜRÜLMEKTEN KURTUL-DUN ABDULLAH...
!!!

BU KANLI HADİSE-DEN SONRA, İSTAN-BUL KABADAYILARI UZUN MÜDDET SİN-MİŞLERDİ... FAKAT BİZ ÇABUK UNUTAN BİR MİLLETİZ. BUNU KOMİSER OSMANIN DİĞER MACERALARI İSBAT EDECEKTİR.
SON

PATATES Şövalyeleri

— 13 —

— Hayır, dedi, yalnız çetrefil. Şirket bana pek el uzatır; şimendiferlerin yol boyunca bıraktıkları her çeşit ray ve traversten faydalanırım. İşçilere gelince, bunları bulmakta güçlük çekmiyorum; bu hödük goşolar üç pesos uğruna boşaltma işini çevirirler. Bundan başka attan son vagona ve iliştirilmiş vagona bunu çıkartmak hiçbir şey değildir. Hele bir kere vagon çözülünce kolayca manevra yapar: İnsan hızı istediği gibi ayarlar ve yol değiştiriminde çabucak vagonun önüne geçilir. Sonraki sapma yolunu yeniden kapamak unutulmamalıdır hiç; yoksa gittiğinin resmidir!

Gece yarısı, sal küçük bir rıhtıma vardı ki burada arabalar ve adamlar durmuş bekliyordu; vagonu boşalttılar; amcam paraları söküldü ve keyfi tamam oldu. Gene bindik; artık akıntının ortasına gelince amcam, tekerleri tutan o demirden takozları kaldırdı ve vagon yavaş yavaş suya gömüldü.

— Yüce Tanrı dedi ki: Hiç çalmıyacaksın; ben de, çalmıyorum işte; demiryollarında çalışıyorum. Bir sapma yolu kurmak günah mıdır? Sen ki mürekkep yaladın, Tevrat'ta ya da İncil'de: «Sapma yolları kurmıyacaksın» diye yazıldığını gördün mü?

Şüphesiz ne Tevrat'ta, ne de İncil'de sapma yolları hakkında hiçbir işaret yoktu. Amcamın mantığına doğrusu bayıldım gitti.

★

Şimdi anlatacağım olay da Arjantin'de iken ve Arjantin'de kahveci yamağı olarak çalışırken oldu, yoksa Filippo amcamla birlikte demiryollarında iş çevirirken değil. Zaten bu dalga ancak birkaç gün sürdü. Bir akşam amcam, sapma yolunu kapamayı unuttu da yüklü bir vagon boyladı Rio'nun dibini. Memurlar yüzme bildikleri için ölen olmadı; gelgelelim kodamanlar meseleye hemen kem gözle baktılar; artık amcam çekip doğuya giderken, bana da batıya gitmemi öğütledi.

Benim o zamanlar topu topu bir çocuk olduğuma ve aklıma, düşte bile, gazetelere yazı yazmak düşüncesi gelmediğine mim koymalı. Şimdi ise, durum pek başkadır. İş başa düşünce, yazı makinesinde yazılmış sahifeleri bir Direktör'e göstermekten memnun kaldım ve herşey tek başıma oldu. Demek ki ayakkabılarım varmış, ama doğrusu ya, demirden bağla bağlanmış ayakkabılarım. Mendoza'ya kapağı atınca, yalın ayaktım; nasıl olur da bir gazete Direktörü'nün karşısına çıkabilirdim? O zamanlar zavallı, adı batasıca memlekette yetişmiş, herşeyden uzak kalmış ve belli başlı iş tutmamış bir çocuktum; kahve garsonundan başka ne halt edebilirdim?

Doğrusunu söylemek gerekirse, Don Pedro'nun kahvesine girdiğimde, sütlü bir kahve içmekten başka niyetim yoktu. Don Pedro beni masalarından birine kurulmuş görünce, bir baktı bana şöyle. Ama gene de bana bir sütlü kahve getirdi ki bunu yarım dilim ekmekle temizledim. Derken Don Pedro'yu çağırdım.

— Kaça bu? dedim.

— Seksen beş santim.

— Güzel; bana on beş santim verirseniz, size bir pesos verebilirim.

Don Pedro cebini karıştırdı ve bana on beş santimi uzattı.

— Bakın, dedi, taşlıklarımı silecek, aynalarımı parlatacak ve mahzende bulunan binlerce şişemi temizliyeceksiniz.

Akşam mahzenden çıktığım zaman, açlıktan imanım gevremişti ve, elimdeki on beş santimimle, bir sütlü kahve ile iki dilimcik ekmek yedim. Bir peyke üzerinde uyudum ve ertesi sabah, gene Don Pedro'nun yanına dönmeğe karar verdim. Bir kahveci çırağına ihtiyacı olup olmadığını sordum.

Başını sallayarak:

— Evlâdım, dedi, alırdım ama, elimde biri var; seni almak için de onu kapı dışarı edemem ya.

O zamanlar zavallı bir çocuktum ve şimdi beni gülümseten aksilikler, o zamanlar acı acı otururdu içime. Bu söz üzerine başım eğik çıktım dışarı ve kara kara düşünerek yürümeğe başladım. Tanrım! Hiç yalın ayak - başıkabak bir çocuğa kös kös giderken yaklaşılır mı? Kabul edersiniz: Başı yerde yürüyen bir âvâre ilk gelenin midesine toslayabilir ve onu alaşağı edebilir. Pis ağızlı zavallı bir çocuğu haşlamakta ve ona «köpoğlu» demekte anlam yoktur.

Derken, adamın biri yeri boyladı ve bana, bir yandan ailemin ve bir yandan da ahlâkına toz kondurulmamış olan köpeklerin şerefini iki paralık ede ede, «köpoğlu» dedi. Ailemin ve köpeklerin şerefini korursam, kimse benden artık bunun hesabını soramaz. Herifçioğlu bir damacana karnı gibi şiş şiş yanakla basıp gitmek zorunda kaldı ki bugün bile bu işe içim yanar. Pek pek iki saat sonra, gene Don Pedro'nun ocağına düştüm; acıkmıştım.

Don Pedro bana:

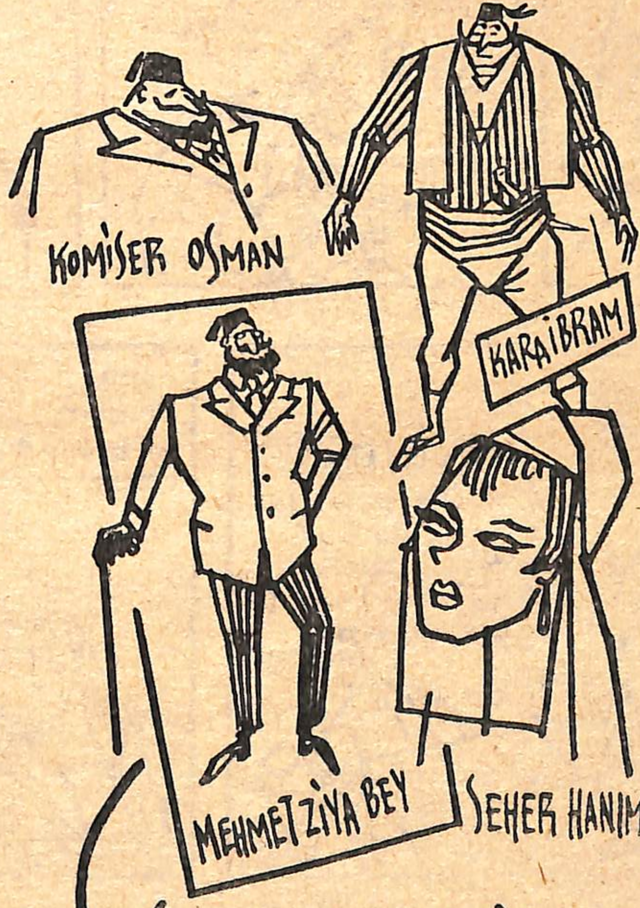
— Kısmetiniz varmış, dedi; yamak haber gönderdi, bir serseri ile kavga etmiş de üç gün dinlenmesi gerekmiş.

Üç gün içinde, kahve garsonlarının en bitirimi ve en mutlusu oldum. Temizce giyinip yıkandım, asık yüz takınmadım ve Don Pedro'nun kızlarından en karta kaçanı bana kaş-göz bile etti.

Fakat dördüncü günün sabahı, bizim başı yerde, Don Pedro'nun kahvesinin çevrelerinde, gözden düştü. Alnının akı ile çalışmağa susamış bir ipsize, başı yerde bir insana, bir geçitte, dinlenmek bahanesiyle, çullanacak anasının karnından doğmuş biri var mıdır?

O zamanlar topu topu zavallı bir çocuktum ve içim yana yana bizimkileri, yirmi iki kız - erkek kardeşimi düşünüyordum. Bu durumlarda, bana «köpoğlu» diye bit atmağa hiç sebep yoktu, kan beynime sıçradı o zaman ve kollarım gelişi güzel sille - tokat hız aldı. Adamın sallanarak gelip gittiğini gördüm. Don Pedro beni kahvenin çevrelerinde göremeyince, çağırttı: İşte bir serserinin elinde dünyası ters dönmüş oda uşağı bir kere daha alaşağı oldu ve beş gün çalışamadı.

(Devamı var)

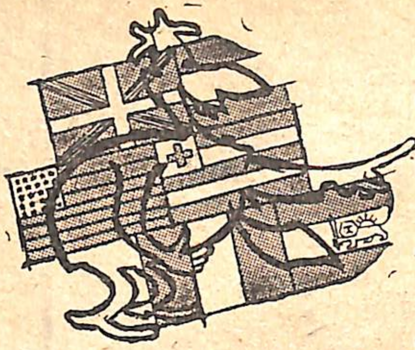

Yeni kuşağın eşsiz çizgi üstadı, milletlerarası şöhretimiz Turhan Selçuk'un çizdiği «Komiser Osman» romanı bu sayımızda bitti.

Okuyucularımız tarafından haklı olarak pek sevilen bu romanı, arkadaşımız Turhan, yeni bir macera çerçevesi içinde ve eskisinden de üstün bir başarı ile tekrar çizmeğe başlamıştır:

Cihan şampiyonu Koca İbram!

Sizi ilk sayıdan saracak ve gelecek perşembeleri sabırsızlıkla bekletecektir.

Milletler Gülüyor

Şiir!

Sosyeteden bir Leydi genç ve tanınmış bir şairi çaya çağırmıştı. Çaylarını içerlerken içini çekip:

— Ah! dedi; şiir dünyanın en romantik işlerinden biri... Çok mesutsunuz şiirle uğraştığınız için... Halbuki benim kocam kâğıt sepeti fabrikatörü; ne monoton ve realist bir iş, düşünün!

Genç şair anlayışlı bir şekilde gülümsedi:

— Öyle demeyin Madam; bütün kâğıt sepetlerinin dibinde daima atılmış bir şiir bulunur.

KÂRLI İŞ!

Joan Rosenberg'in çok zengin olabilmek için parlak bir fikri vardı. Ona göre kadınları bir adaya, erkekleri bir adaya koymalı sonra bir motorla iki ada arasında gidiş geliş seferlerine başlamalıydı.

FENA ŞANS!

Adamcağız arkadaşına dert yanıyordu:

— Şu evlilik denen şeyden nefret ediyorum; iki defa evlendim ikisinde de şansım fena gitti!

— Nasıl oldu?

— Nasıl olacak? Birinci karım bir arkadaşımla kaçtı.

— Ya ikincisi?

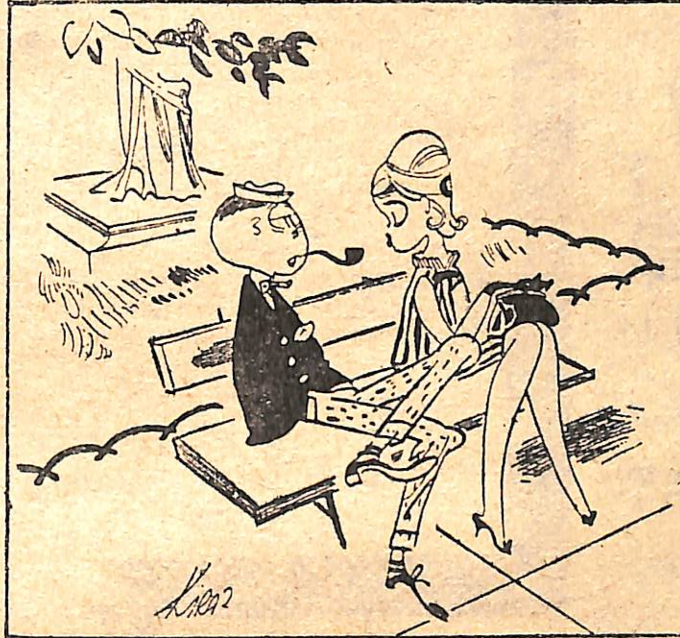
— İkincisi ise... Kaçmadı!...

RÜYA!

İki koca konuşuyorlardı:

— Benim karım her gece rüyasında kendini bir milyonerle evli görüyor!

— Şükret azizim; benimki aksine... Gündüzleri kendini bir milyonerle evli zannediyor...

— Evlendikten sonra hayatımızda hiç bir şey değişmiyecek: Sen çalışmaya, ben iş aramıya devam edeceğiz!

ŞAKACIKLAR

Mark Twain'in bir sözü: Kadınlar üç şeyi yoktan var edebilirler: Şapka, salata ve kavga!..

★

Bara yaklaşan adam bir bardak şarap istedi. Barmen sordu:

— Kırmızı mı, yoksa beyaz mı olsun?

— Farketmez, dedi adam; zira bir kör için olacak.

★

Zsa - Zsa Gabor genç aktrislere şöyle nasihat veriyor:

«Evlenmeğe karar vermeden önce iyice düşünün. Zira bir evlilik en az 3 - 4 ayınıza mal olacaktır.»

★

Stüdyoya hayli geciken artist mazeret olarak şu beyanda bulundu:

«Yolda, arkamda bir Mösyö vardı ve çok ağır yürüyordu.»

★

İki arkadaş yolda karşılaştılar. Aralarında şu konuşma geçti:

— Nasılım?

— Fena değilsin; ya ben?

★

Resim!

Baş rahip dostu olan bir aileyi ziyarete gitmişti. Salonda otururlarken evin küçük kızının elinde kalem kâğıtla sık sık kendisinden tarafa bakarak bir şeyler çizdiğini farketti ve sordu:

— Ne yapıyorsun Mary?

— Sizin resminizi Peder!

Küçüğe yardım etmek için papaz efendi bir müddet kımıldamadan oturdu, Mary çizdi, baktı, boyadı, fakat en sonunda yüzünü iyice buruşturdu. Bunu gören rahip sordu:

— Ne Mary, resim bana benzemedi mi?

— Benzedi, dedi küçük kız; benzedi ama ben fikrimi değiştirdim; bir kuyruk ilâve edip köpek resmi yapacağım!..

UNUTKAN PROFESÖR

Profesör Zehe kendini biraz hasta hissediyordu. Doktoruna uğradı ve muayene oldu. Doktor önce nabzını saydı sonra dilini çıkarmasını istedi. Profesör dilini çıkarınca doktor hayretle bağırdı:

— Aaa; bu bir dolarlık pul dilinizin üzerinde ne arıyor?

Bu soruyu duyan Profesör sevinçle:

— Yaşayın doktor, dedi; ben de pulu nereye koydum diye arayıp duruyor, bulamıyordum!

ACABA?

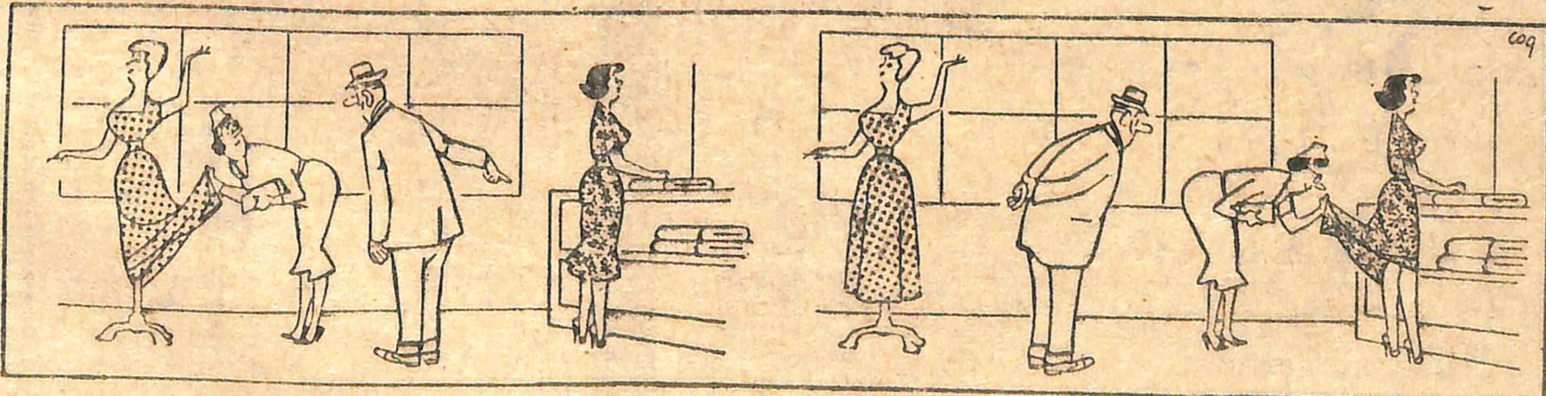
Hapishaneyi ziyaret eden yaşlı bir Leydi mahkûmlardan birine:

— Herhalde dedi; sizin mahkûmiyetinizin son günü hayatınızın en mesut günü olacak, değil mi?

— Pek zannetmiyorum madam!

— Nasıl olur? Neden zannetmiyorsunuz?

— Zira ben müebbet hapse mahkûmum madam!

YAZISIZ !

Dünya KARİKATÜRLERİ

—YAHU, NASIL BU KADAR SADAKA TOPLAYABİLİYORSUN ?
—YANIMDAN GEÇEN HER KADINA "GÜNAYDIN BAYAN SOFYA LOREN„ DİYEREK...

YAZISIZ

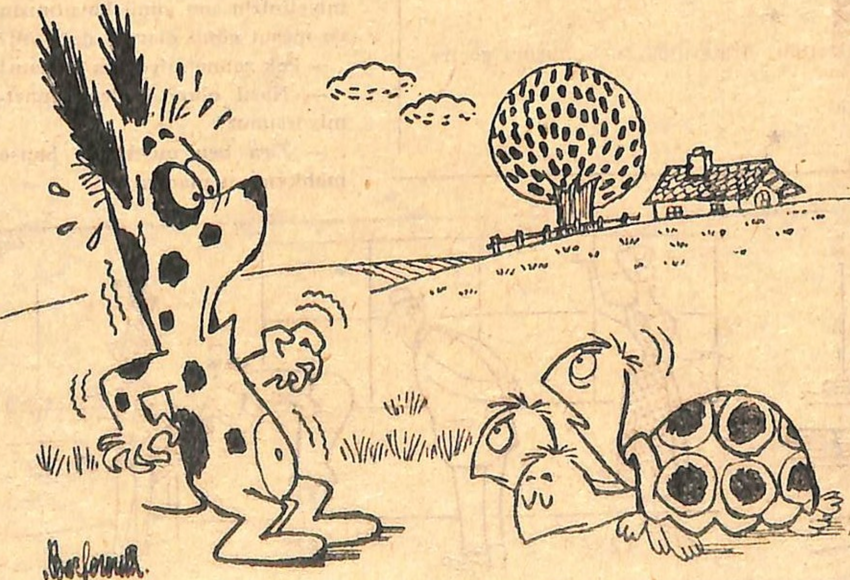
—NE YAPAYIM, KADIN MODELLER ÇOK PARA İSTİYOR...

—GARSON, BU ADAM ÜSTÜME YIKILACAK...
—KORKMAYIN MADAM, İYİYİ KÖTÜYÜ FARKETMİYECEK KADAR SARHOŞ DEĞİLİM.

—ÜZÜLDÜĞÜM KOCAMI ALDATMIŞ OLMAM DEĞİL, AŞIĞIMIN BENİ ALDATMIŞ OLMASI...

—NE VAR ŞAŞACAK ? MESKEN BUHRANINDAN HABERİN YOK MU ?..

—BU GÜZEL TUNÇ RENGİNİ NEREDEN ALDIN ?
—AFRİKADAN GÜZELİM...

Bizim evimizin, bizim aşkımızın romanı.

- İstanbul'lu bir gencin aşkı...
- İstanbul'lu bir öğretmenin genç karısı ile Anadolu'daki yaşayışları...
- Çekilen acılar, çaresiz ayrılıklar...
- İstanbul'a dönüş... Yalının penceresindeki düşman bayrağı...
- G Ö Ç, Yusuf Ziya Ortaç'ın en güzel eseridir...

Bu romanın birinci baskısı 20 günde satılıp bitmiştir.

- En iyi kâğıt, en temiz baskı, iplik dikiş, karton kapak, beş renkli kuşe kuvertür. Fiatı 5 lira.
- İstanbul ve taşra için umum satış merkezi:

Ferhan Bozkurt ve Ortağı. Kebeci Han, No: 4 Ankara Caddesi — İSTANBUL.

1 Haziran Perşembe günü çıkıyor.

GÖÇ

Romanını imzalatmak isteyenlere:

Yusuf Ziya Ortaç, perşembe ve cuma günleri, sabah 10 dan 12 ye, öğleden sonra 2 den 4 de kadar sayın okuyucularının kitaplarını Akbaba yayınevinde imzalayacaktır.

Akbaba

— Hayır.. Yalnız değilim... Papağan var!.

—Il Travaso —